

Egyházközségi Levél

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXIX. évfolyam

2025. Szent Mihály napja

Ima

Benned bízom, Jézus, szép Reményem,
Téged áldjon, dicsérjen az ének!
Örök fényem, Igazság és Élet,
az úton mindig Te vezess!

Minden ember, minden nép és nemzet
Igéd által megtalálja fényed.
Ifjak, lányok, akik tévelyegnek,
áldott Jézus, békét lelnek benned.

Ahogy Isten szeretettel néz ránk,
új nap virrad reménysugarával.
Föld és ég is megújul ma benne,
így ad nekünk új életet Lelke.

Tekints fel és indulj el az úton!
Isten megtart, lépteidet óvja.
Nézd, ki értünk emberré lett egykor!
Vele járva örök élet vár ránk.

(A remény zarándokai - A 2025-ös szentév himnusza)

Beköszöntő

Szeptember 20-án egyházközségünk jubileumi gyalogos zarándoklatra indult Máriaremetére. A 22 kilométeres gyalogút olyan volt, mint amilyen az egész életünk. Volt, aki nagyon nehéznek érezte, volt, aki könnyebbnek. Az útitársaink közt voltak ismeretlen arcok, és régi, vagy rég nem látott ismerősök. Községünk élén a keresztvivő haladt, akitől bárki elkérhette a keresztet, át kellett adnia. De amíg valaki el nem kérte tőle, vinnie kellett a közösségünk keresztjét.

Zarándoklatunk néhol tágas, kényelmes úton vezetett, néhol keskeny, meredek ösvényen. Sokat haladtunk előre, de közben néha megpihentünk. A pihenőknél egy-egy szentírási rész öntött belénk új erőt. Néha sok inger akarta elterelni a figyelmünket arról, hogy zarándokúton vagyunk, néha csendben, koncentráltan tudtunk haladni. Néha tudtunk segíteni egymásnak, de az utat mindenkinek magának kellett végigjárnia. Kísértéseket szenvedtünk és néha erősek maradtunk, néha elbuktunk. De tudtuk, hogy végig velünk van Jézus, akit Zoli atya hozott egy kis szentségtartóban. Akikkel az utunk során találkoztunk, azok számára pedig mind jellé váltunk.

Kedves Olvasó, ráismersz a fenti leírásból az életed zarándokútjára? Ha igen, akkor tudnod kell, hogy a te zarándokutad is csak akkor ér célba, ha jellé válsz. Kívánjuk, hogy lapunk aktuális számának írásai adjanak ehhez erőt és új lendületet!

Schwarzkopf Bálint és Orsi

Tartalom

4

Új dalt énekeljetek az Úrnak

Henrik atya

6

Álmom Albertfalváról

Bene Balázs

9

Végre itt vagy, végre itt vagyok

Papp Györgyi

10

Máskor ne feledkezz meg rólam

Nothnágel Gizi

10

Csak Ő és én.

Gyönyörködtünk egymásban

Palásthy Julianna

13

Örökimádás

Riszterer Zsuzsanna

16

Boldogok a tisztaszívűek

Schwarczkopf Bálint

18

Kapcsolódásaim

Magony-Biró Kata

21

Barátságom Magdival

Schwarczkopf Orsi

22

„Uram, taníts meg minket imádkozni...”

Maráz Kristóf

26

A szinodális ember

Bene Lajos

32

A remény zarándokai

Az ígéretek megerősítése

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

35

Kitartani a hétköznapiakban

M. Attila

37

Szonett végre

Rédey-Keresztény János

38

Huszonöt éve

Szöts Miklós

42

Illemtan – újratöltve

Medgyessy Ferenc

45

Albert Herceg Díj

Kiss Gábor

48

Életünk kapui

Két fiatal beszámolója Katalinpusztáról

Bojtos Kristóf, Gergely Péter atya

52

Azok a csodálatos csopaki családok cseppek

Merics család, Pozsgai család, Joachim család

56

Jubileumi Ifjúsági Találkozó

Doroszlai Bernadett és Borbála

60

Ministránstábor Bajóton

Schwarczkopf Bálint

62

Ministrálj a nyaraláson!

Schwarczkopf Bálint

64

Táborunk kiscserkész szemmel

Egervári-Farkas Emma, Hajdú Rózi, Hajdú Csani

66

Csillagtábor

Vas Márton

68

Osztálytábor a Balatonnál

Bunyik Gréta, Deák Hedvig (7.a)

70

A 7.b osztálytábora a Velencei-tónál

Fekete Zsófia (8.b)

72

Gyereksarok

Schwarczkopf Orsolya

74

Plébániánk programjai

Egyházközségi Levél

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3.

Felelős kiadó:

Dr. Gábel Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Fejes Miklós, Gábel Henrik,
Hamada Gabriella, Kiss Gábor, Kiss István,
Makrai Ákos, Medgyessy Ferenc, Szakácsné
Ujházy Mária és Szöts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Tomka Ildikó, Ágh József, www.pixabay.com,
www.unsplash.com, Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Elektronikus kiadás:

A www.albertfalviplEbania.hu weboldalon
Letöltés/Egyházközségi levelek menüpontjában
található

Borítókép:

A római Ponte Sant'Angelo hídján álló tíz angyalszobor egyike, akik Krisztus szenvedésének eszközeit („Krisztus fegyvereit”, melyekkel győzelmet aratott a Sátánon) tartják a kezükben.

Következő lapszámunkba
2025. november 23-ig
várjuk írásaitokat az
egyhazkozsegilevel@gmail.com
címre.

Új dalt énekeljetek az Úrnak!

Ismét elkezdődik egy új tanév. Talán maga az iskolakezdés nem jelent már nekünk újat, hiszen minden a maga megszokott ritmusába visszatér, de plébániánk mégis egy újdonsággal néz szembe a most induló időszakkal. Hosszú mérlegelés eredményeként és szorgos gyűjtés után egy új orgona szólal meg templomunkban.

Ezzel a kis beköszöntő írással nem kívánok sem az új hangszer mellett korteskedni, sem pedig a régi orgona hiánya felett siránkozni, hiszen ez nem adna semmit életünkhöz. Sokkal inkább ennek a ténynek jel szerepére irányítanám figyelmeteket, amit az

Úr eme változás mögött elrejtett, és amivel bennünket szeretne megszólítani.

Az új hangszer templomunkban nem pusztán egy változás, hanem egy üzenet is. Ha belegondolunk, ennek az eszköznek az a feladata, hogy a jó Istennek szóló és Neki kijáró dicséretünket ünnepélyesebbé tegye. Egy csodálatos hangszer, de mégis csupán egy eszköz. Ezzel a megjegyzéssel nem új ajándékunkat kívánom lebecsülni, sokkal inkább a ti jelenléteteket szeretném kihangsúlyozni.

Eszembe jut Assisi Szent Ferenc legendáiból az a bájos kis történet, mely elmeséli, hogy amikor egyszer

Szent Ferenc az erdőben sétált, és a szemlélődés és az imádság által a szíve annyira megtelt örömmel, hogy nem bírta már azt magában tartani, akkor az erdei ösvényen hirtelen lehajolt és felkapott két fadarabot, amit aztán hegedűként és vonó gyanánt használva eldalolta az Úrnak az ő ki-mondhatatlan szeretetét és háláját. Ha akkor valaki vele szembe jött volna, talán bolondnak nézi, mint ahogy már többen Isten szent bolondjának is hívták.

Lehetséges, hogy sokan ebben a Szent Ferenc-i „zeneműben” sok kivetnivalót találtak volna, de abban biztosak lehetünk, hogy gyönyörűségét lelte ebben a „hangszeres” énekben. Az, aki elsődlegesen teremtményei hangjában gyönyörködik. Ahogy már Szent Iréneusz püspök is mondta: az élő ember a teremtető Isten dicsérete, akit életével megénekel.

Egy szépen szóló hangszert kaptunk, de ez még mindig csak egy eszköz. Akkor használjuk jól, ha mi magunk akarjuk életünkkel az Urat dicsérni. Szent Ágoston figyelmeztet minket arra, hogy akkor dalolunk Istennek kedves és új éneket, ha az életünkkel is éneklünk. Ez először azt jelenti, hogy ez az ajándék meghív minket arra, hogy ne csupán hallgassuk a szentmisén a kántorok szép énekét és orgonájátékát, hanem vezessünk be egy „új szokást” (tisztelet a kivételnek, aki már eddig is énekel): éne-

keljünk együtt a hangszerrel, hiszen Istennek elsődlegesen mi vagyunk a hangszerei, bennünket szeretne megszólaltatni, hallgatni. Másfelől pedig arra figyelmeztet az új orgonánk, hogy tanuljunk meg életünkkel is énekelni, hiszen az Úr erre az új énekre vár.

A Jelenések könyve írja, hogy a szentek ismerik és szakadatlanul zengik a Bárány új énekét. Ezt a mennyei kórusművet itt a földi lét során kell megtanulnunk. Az új orgona egy csodálatos hangszer, de csak egy kísérő eszköz.

Nekünk kell új éneket énekelnünk az Úrnak!

Az orgona nem tudja helyettünk megdicsőíteni Istent. Nehogy úgy járjunk, hogy az utolsó ítéletkor az orgona „üdvözüljön” helyettünk, mivel az énekel, míg mi istendicséret helyett a saját gondolatainkat és nótánkat dudorásztuk magunkban.

Új hangszer, mely egy jel az Úrtól: az Úrnak új dalt énekeljete! Erre hívlak meg én is benneteket ennek a tanévnek a kezdetén: új szívvel, az életünkkel énekeljünk egy csodálatos, hitben megkomponált polifón mesterművet az Úrnak, ki-ki megtalálva ebben a közös műben a saját szólamát és lelki helyét! Ha ez létrejön, akkor az új hangszer nem volt hiábavaló!

Henrik atya

Álmom Albertfalváról

Ágh Anna az „évtizedek óta velünk levő kántor”-ként szólított meg engem az úrnapi számban, és valóban, már a második évtizede koptatom a kórus lépcsőit. Ezalatt az idő alatt nem csak megismertem az albertfalvi közösséget, de otthonra is leltem benne. Sok közös szentmisén, ünnepi liturgián szolgálhattam már a Szent Mihály-templomban, melyekre hálás szívvel gondolok vissza. Ezek a tapasztalatok az alapjai, gyökerei az én álomnak.

Éppen két esztendővel ezelőtt írtam az Egyházközségi Levélbe pár sort a régi orgona egyre romló állapotáról. Ezt sok megbeszélés, állapotfelmérés, imádkozás, mérlegelés, egyeztetés követte addig, amíg megszületett a

döntés a hangszer lecseréléséről. E sorok születésekor már Szent Mihály havának második hetében vagyunk, a kóruson zajló felújítási munkák a végéhez közelednek, az új orgona pedig már a közösségi házban várja, hogy végleges helyére kerülhessen. Ebben a várakozásokkal teli pillanatban, amikor a tárgyi környezet már biztosan alakul, akkor egy talán ennél is fontosabb irányba szeretném terelni a gondolataimat – a zenei szolgálatra.

A nyár vége felé beszélgettem a gitáros kórus vezetőjével, Gabesszal. Lelkesek voltunk, lendületesen terveztük a következő időszak feladatait, a gitáros és orgonás misék beosztását. A pillanatban, a helyzetben nem volt semmi új, semmi különös, mondhat-

ni mindennapos volt. Csak talán Gabesznek lett az utóbbi időben karakteresebb a választék a hajában, az én szakállamban pedig lassan a sötét szálak díszítik a fehéres alapszínt. Egyszóval léptünk egyet a generációk útján, aminek felismerése azzal jár, hogy itt az ideje még nagyobb figyelmet fordítanunk a fiatalok bevonzására. Szerencsére vannak már jó alapjaink ehhez, hiszen az elmúlt időszakban újra felvirágzott a klasszikus kórus, melynek vezetését Csáky Antal veszi át Ludmány Emiltől. A gitáros kórus egyre több lelkes énekesből áll, dicsőítő énekükkel szolgálják az Urat mindenki örömére. Én is kaptam két segítséget a kántori szolgálatban: Szabó Andrissal vállvetve visszük a vasárnapokat, Istvánfalvy András a szerda estéket és az elsőpénteki szolgálatokat látja el hűségesen. Hála érte!

Az álmomban egy olyan Albertfalvát képzelek el, ahol két gitáros csapat váltja egymást a szolgálatban. A „fiatalok” az egyik héten, a „rutinosak” a másikon. Az álmomban szerepel egy gyerekkórus is, akik az orgonás szentmiséket színesítik, havi rendszerességgel. Olyan sok ügyes és tehetséges gyerek jár ide szentmisére, hogy biztosan lehetne egy állandó gyerekkórust szervezni belőlük. (Milyen szépen énekeltek a gyerekek tavaly a jótékonyági hangversenyen, pedig csak egy-két hónapot dolgoztak

együtt! Mire lennének képesek rendszeres próbával?) És a csúcspont talán az lehetne, ha a klasszikus kórus szolgálatait nagy ünnepeken nem csak orgona kíséri majd, hanem egy kis zenekar az albertfalvi hívekből.

Hiszem, hogy ez nem csak álom marad! Ez egy megvalósítható terv, egy elérhető cél!

Fiatalok! Lelkes zenélni vágyó hívek! Nagy szeretettel várunk Titeket mindkét kórusba! Hangszeren tanulsz, tanultál, esetleg jelenleg is játszol zenekarban? Vedd fel a kapcsolatot Gabesszal, Csáky Antival vagy velem, biztosan megtaláljuk a helyedet Albertfalva zenei szolgálataiban. Gyere, dicsőítsük együtt az Urat!

És ha jól végezzük a munkát a jövőben, sikerülhet az is, hogy lelkes emberek nevelődjenek ki közülünk és kapjanak kedvet a zenei szolgálatra. Tömött hajjal, fekete szakállal új éneket énekelnek majd az Úrnak.

A változás, egy új szín vagy egy új hang mindig üdítően hat az emberre. Következő álmodónak éppen ezért szeretném felkérni Albertfalva első női képviselőtestületi elnökét, Tandy Juditot.

Bene Balázs

Tanúságtétel

Szomjazom rád

A következő három tanúságtétel 2025. május 30-án, a lelkiőrök éves találkozásán hangzott el.

Végre itt vagy, végre itt vagyok

Kezdetben, mikor csütörtök reggelenként járni kezdtünk a templomba, azzal az érzéssel jöttem, mintha egy lelkivezetőhöz jönnék, akivel megbeszélt időpontom van. Vár engem, rám szánja a nekem kiutalt idejét, figyelmesen meghallgat, néha tanácsokkal lát el. Más szemszögből nézi az életemet, okos, jószágos és bölcs.

Ez a kép az évek során átformálódott bennem. A megértő lelkiatyával való beszélgetés helyett

***olyan érzésem volt,
mintha egy randevúra
jönnék, ahol a személy,
akivel találkozni fogok,
személyesen rám vár,
és csak én vagyok fontos neki.***

Én meg akarom ismerni őt, ő meg akar ismerni engem. Ennek a kapcsolatnak a hosszútávúságában rejlő lehetőségek gazdagsága mérhetetlenül elvárásolt, egyre jobban vártam a csütörtök reggeleket.

Egy ideje megint formálódott a kapcsolatunk, amit leginkább egy képpel tudnék leírni. Házasságunk alatt többször is előfordult, hogy én utaztam el turnézni a zenekarral, amiben mindketten játszottunk.

Előfordult, hogy két-három hétig is távol voltam itthonról. A szentségimádás találkozásai a turnéről való hazaérkezés hasonlíthatatlan érzésével töltenek el. Tudom, hogy a férjem vár engem, mégpedig nagyon, mondhatnám „epedve”. Én is nagyon várom a találkozást. A távollét ideje alatt sokat gondol rám, én is sokat gondolok rá. Kijön eléem a repülőtérré, finom vacsorával vár. Engem, miután megérkeztem és beszívtam az otthon illatát, eltölt a hazaérkezés érzése.

Leülünk vacsorázni, és beszélgetünk, beszélgetünk. Elmeséljük egymásnak a külön töltött hetek összes élményét. Mindkettőnket az az érzés tölt el, hogy végre itt vagy, végre itt vagyok.

Papp Györgyi

Máskor ne feledkezz meg rólam

Zsuzsi megkért, hogy tegyek tanúságot, milyen változást hozott a szentségimádás az életemben. Igen, hozott, de én a szentgyónásnak tulajdonítottam. Ő azt válaszolta: *hiszen ez összefügg egymással.* Elgondolkodtam, mikor találkozom a legmélyebben az Úr Jézussal: szentmisében magamhoz veszem az Urat, a szentségimádásban szemlélem és imádom

őt, a szentgyónásban pedig alázatosan bocsánatot kérek tőle. Szent Fatusztinának azt mondta az Úr Jézus: *ha szentgyónáshoz járulsz, mindig a lelkedbe folyik a szíveimből vér és víz.* Hiszen ez történik a szentségimádás alatt is, Zsuzsinak igaza volt.

Még egy vallomás: első naptól kezdve szentségőr vagyok, mégis a második hét péntekén elfelejtettem elmenni. Kétségbeesve telefonáltam, hogy töröljön ki, mert méltatlan vagyok szentségőrnek. Szerencsére nem törölt ki. A következő héten minden a helyére billent, 7-től 9-ig őriztem az Urat.

Azt mondta nekem az Úr: örülök, hogy itt vagy, de máskor ne feledkezz meg rólam.

Ezért vegyétek nagyon komolyan a szolgálatot és ne késsetek!

Nothnágel Gizi

Csak Ő és én. Gyönyörködtünk egymásban

A mikor felkértek erre a tanúságtételre, az első gondolatom az volt, hogy nem vállalom, hisz ki vagyok én, hogy mások előtt beszéljek, miért érdekelné bárkit is az én kicsinységem?

A második gondolatom pedig az volt, hogy valamiért mégis hív engem az Úr, és ha éppen engem, akkor itt a helyem. Meg hát... úgy igazándiból Zsuzsinak sem lehet nemet mondani.

Aztán azon kezdtem el gondolkodni, hogy miről meséljek? Honnan kezdem? Kezdem a kályhától és meséljek arról, milyen rettegéssel teli volt a gyerekkorom? Hogy anyám simogatás helyett pofonosztásra használta a kezeit? Á, elcsépett ügy, mindenkinek a puttyonyában van hasonló történet.

Akkor menjek kicsit későbbre és meséljek arról, hogy hogyan lettem újra hívó ember? És hogy mindezt a férjemnek köszönhetem, aki kb. a második randevúmon kézen fogott és elvitt misére? És azóta is fogja a kezemet, és ahogy ő mondani szokta, a hitem már túlszárnyalta az övét is? És hogy már 28 éve, hogy az Úr egymás mellé igazította a lépteinket, és hogy sosem szűnök meg hálás lenni ezért? Á, ez sem egy különleges sztori, illet is bárki fel tud mutatni.

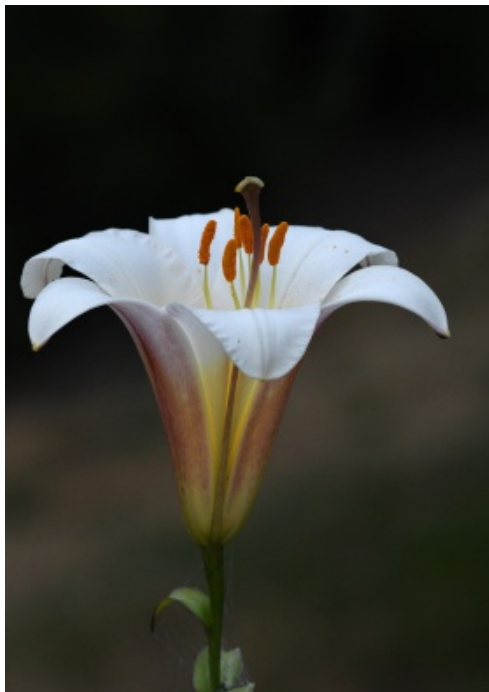
Vagy akkor inkább azt mondjam el nektek, hogy milyen csodálatos érzés, amikor beteljesül egy gyerekkori fogadalmam, amit ötévesen tettem magamnak, miszerint én jó anya leszek és sosem fogom bántani a gyerekeimet? Akkor még fogalmam sem volt róla, de ma már tudom, hogy ezt Isten felírta az ő nagykönyvébe és nem csak az apróbetűs részbe, hisz négy nagyszerű és értékes gyermekkel ajándékozott meg minket. Hát, ez sem valami nagy dolog, ezerszám vannak még nagyszerű és értékes gyermekek.

Meséljek arról, hogy milyen tévelygések során lettem én néhány éve igazi tagja az albertfalvi közösségnek, holott már 20 éve ennek a templomnak a padjait koptatjuk? Á, ennek sincs jelentősége, hiszen a lényeg az, hogy itt vagyok és teszem, amit tenni kell.

Egyáltalán kell, hogy bármi különlegeset vagy kirívót meséljek? Hiszen az, hogy itt ülhetek hétről hétre az Úr előtt, már önmagában is dicsőség. Az, hogy hétről hétre ki tudok vetközni magamból, le tudom tenni az álarcomat és lecsupaszított lélekkel sütkérezhetek az ő dicsfényében..., hát kell ennél különlegesebb dolog?

Mégis szeretnék elmesélni egy különleges alkalmat, de a különleges benne nem én vagyok, hanem a mi mennyei Atyánk nagy-nagy szeretete, amivel itt körülölelt engem.

Ez még valamikor a szentségimádások legelején történt. Ahogy azt kell, beültem a padba, és bevallom, eleinte ezeken az alkalmakon nem tudtam mit kezdeni magammal. Nem tudtam mit csináljak, hogyan imádkozzak, de szép lassan kialakult egy rendszerem, aminek része volt a rózsafüzér is. Így volt ez azon a bizonyos szentségimádáson is. Mint mindig, most is becsukott szemmel, lehajtott fejjel ültem. Lehunyom a szemem, belekezek az imába... *Miatyánk, aki a mennyekben vagy... Üdvözlégy, Mária, kegyelemmel teljes... Nagy kattanás balról... Áldott vagy te az asszonyok között...*

Nagy kattanás jobbról... *Áldott a te méhednek...* És nem tudom, mi történt ezután..., mert egyszer csak arra eszméltem, hogy eltűnik körülöttem minden és mintha felemelkedtem volna az Oltáriszentséggel együtt. Nem voltak padsorok, nem volt templom, nem volt sötétség vagy fényesség. Csak valami megfoghatatlan, légüres tér és bódító liliomillat. Csak Ő és én. Gyönyörködtünk egymásban. Én Benne, Ő bennem.

Nem tudom, meddig tartott az egész, hogy hosszú percekig vagy csak néhány pillanatig vagy hányadik tizednél jártam épp. Azt sem tudom, volt-e más rajtam kívül a templomban, ahogy azt sem, hogyan kerültem vissza a padba. Csak azt tudom, hogy amikor ki tudtam nyitni a szemem, patakzottak a könnyeim és még utána is nagyon sokáig. Nem tudom leírni pontosan, vagy megmagyarázni, mi volt ez, mert nincsenek rá szavam igazán, de talán nem is kell. Elég a vágy, ami azóta is bennem van, hogy újra át akarom ezt érezni és meg is kapom hozzá a kegyelmet mindig, amikor belépek a templomba, vagy felnézek az égre, vagy épp valahonnan liliom illatát sodorja felém a szél.

Drága mennyei Atyám! Add meg nekünk ezt a kegyelmet újra és újra, hogy itt ülve előtted le tudjuk csupaszítani a lelkünket mindannyian.
Ámen.

Palásthy Julianna

Örökimádás

„Nincs nagyobb ördögűzés egy hely számára, mint az örökimádás kápolnája!”

A Budapest-Gazdagréti Szent Angyalok-templomban augusztus 28-án és 29-én volt az **Örökimádás Konferencia és Lelkigyakorlat**, amelyet Justo Lofeudo atya, a Legszentebb Oltáriszentség Misszionáriusai Rend egyik alapító tagja tartott. Ezen a konferencián Vác (ahol az első ilyen kápolna nyílt), Győr, Sopron, Piliscsaba, Gazdagrét és az Albertfalvi Szent Mihály Plébánia is képviseltette magát. Először is az örömet osztottam meg, hogy az **5 napos szentségimádás idén lett 10 ÉVES!** Ezek után az indulásról, az albertfalvi imaórák sajátosságairól beszéltem a jelenlévőknek.

Justo Lofeudo atya sok mindenről tanított a kétnapos lelkigyakorlat alatt. Kiemelnék ebből pár gondolatot most számotokra, ami engem megérintett. *„Isten igéje, jelenléte hatással van az életünkre. Ha nyitottak vagyunk, olyan, mint egy gyógyszer, ami szellemi szabadulást, egészséget hoz számunkra... Ennek hatására elindulhat egy testi felépülés és gyógyulás.”* Ennek feltétele, hogy a gyógyszer üvegcseré felírt útmutatót (ami a Biblia) elolvassuk, hogy megfelelően tudjuk használni.

- Elhatározásunk legyen KONKRÉT és legyünk KITARTÓAK a mindennapokban, amikor annyi minden elvonná az időnket! Helyezzük méltó helyre ezt a tevékenységünket!
- Figyelmesen legyünk jelen a kapcsolatban, amikor Isten igéjét olvassuk! Teljes, osztatlan figyelemmel.
- TEGYÜK A SZÍVÜNKET TANÍTHATÓVÁ!

Amikor az Oltáriszentség előtt töltöm a szentórám, személy szerint akkor érzem magam a „legtaníthatóbb” állapotban. Az Úrral való néma, rejtekben való párbeszéd az, ami az igazi valóságra mutat. Vágyam, hogy ebben minél többen testvéri közösségben legyünk. Ezért most visszatérnék ahhoz a buzdításhoz, ami a konferencia mottója is volt: *„Nincs nagyobb ördögűzés egy hely számára, mint az örökimádás kápolnája!”*

A lelkigyakorlat alatt nagy hangsúlyt kapott az a gondolat, hogy az éjszakai imaóra áldozata milyen kedves az Úrnak. Az ember biológiai ritmusa, hogy este

megpihenünk és alszunk. Ennek áldozata, a „természetesnek való ellene mondas” ezzel „megfeszítettése a természetünknek”, hogy elmegyünk és imádkozunk. Ez a cselekvő szeretet-tevékenységünk Jézus szenvedésében való részesedésünk (még ha morzsányi is), amit megáld az Isten.

Ezért most hívlak benneteket egy újabb lépés megtételére! Adjatok 1-1 órát „örökimádásra”!

ADJ 1 AZ ÚRNAK!

10 éves ünnepi lendülettel keresem azokat, akik az „örökimádás imaórákra” hívást érznek.

Hogy ez pontosan mit jelentene?

- Egy vagy két hétköznapi (kedd és/vagy csütörtök) esti (másnap reggelig) tartó virrasztó imaórákra keresünk lelkiőröket, akik vállalják a megbeszélte órán a jelenlétet.
- **JELENTKEZNI** név, telefonszám megadásával lehet (személyesen fogok mindenkivel egyeztetni).
- Hol:
 - Riszterer Zsuzsanna
elérhetőségek: +36 30 235 7732, zrsiszterer@gmail.com
 - az irodában (nyitvatartási időben), vagy a sekrestyében.
- Tervezett indulás: a jelentkezők számától függően november eleje.

Hiszem, hogy a „lelki növekedésünk során el kell jutnunk az imádkozástól az imádásig, a rutintól az extázisig.” Kilépni a környezeti hatásokból, és „belesodródni” a Szentség imádásába, mert ez nagy kegyelmi ajándék mindannyiunk számára, ami ITT VAN, ELÉRHETŐ!

ADJ 1 AZ ÚRNAK A NAPODBÓL!

*Riszterer Zsuzsanna
ÖRÖMMEL! ELŐRE!*

Boldogok a tisztaszívűek

A szeptemberi iskolakezdés forgatagában Albertfalvától 120 km-re történelmi jelentőségű esemény történt. Szeptember 6-án Veszprémben Erdő Péter bíboros boldoggá avatta Bódi Mária Magdolnát. Így lett a vértanúvá vált mosolygós fiatal lányból a magyarság 55. elismert szentje.

A rendezvény a budapesti eucharisztikus kongresszus, vagy a pápalátogatás hangulatát idézte, csak kisebb méretekben. De így is 12.000 ember volt jelen ezen a hosszúra nyúlt szentmisén. Nagy örömet jelentett számunkra ennyi ember között albertfalvi ismerősökkel is találkozni.

Ahogy ott ültünk a Veszprém Aréna parkolójában felállított végtelen szék-

sorok között és hallgattuk, amint a szervezők többször is ünnepélyesen köszöntik az egyház, a társadalmi élet, a közélet és a gazdasági élet megjelent vezető személyiségeit, azon tűnődtem, hogy gondolta-e valaha ez a nehéz sorsú fiatal lány, vagy a kortársai közül bárki is, hogy egyszer ennyi fontos és befolyásos ember gyűlik majd össze őmiatta? Ha ma hallanék egy hozzá hasonló sorsú lányról, biztosan nem úgy gondolnék rá, mint a jövő szentje. Az itt összegyűlt fontos emberek talán észre sem vennék őt.

Magdi szülei ugyanis nem kötöttek se egyházi, se polgári házasságot, ezért törvénytelen gyermekként született – ami a huszadik század elején még komoly megbélyegzést jelentett. Édesanyja rendezetlen házassága miatt nem járult szentségekhez. Édesapja italozott. Mindkét szülője cselédként dolgozott, anyagi nehézségeik miatt gyakran kellett költözniük. Magdinak 18 éves korától gyári munkásként két műszakban kellett dolgoznia a bala-tonfűzfői Nitrokémia gyárban.

Nem egy ilyen családi háttérű lányból néznénk ki, hogy az egyház példaképévé válik. Isten számára azonban egészen más a fontos, mint ami az embereknek. Magdi tiszta, odaadott szíve, lángoló Krisztusszeretete tette őt kedvessé Isten előtt. Egy olyan lányé, aki tízéves korában történt megtérésétől kezdve minden nap órákon át, elmélyülten imádkozott, néha éjszakánként is. Aki már gyerekként is kreatívan megtalálta a módját, hogyan segíthet a nála is szegényebbeknek. Akiről lelkivezetői és gyóntatói már életében szentként beszéltek. Akinek kedvessége és következetessége tiszteletet ébresztett a nem hívó gyári munkástársaiban is. Aki hihetetlen bátorsággal csak másokra gondolt az életveszélyben is. Érdemes jobban megismerni az életét, amiről egy nagyon jó nyolcrészes animációs kisfilmsorozat van fenn a YouTube-on *Bódi Mária Magdolna élete* címmel. A kortársai visszaemlékezései alapján P. Temesi József SJ összeállí-

tott egy *Tanúságtétel liliummal, vérel* című kis könyvecskét. Jelenleg ez a lefekvés előtti olvasmányom.

A könyvet olvasgatva el kellett gondolkoznom. Egyrészt arról, hogy talán nem helyesen ítélem meg az embereket. Kérem is Jézust, hogy tanítson meg az ő szemével nézni mindenre. Hogy meglássam egy hátrányos helyzetű fiatalban is a jövő potenciális szentjét.

Az is elgondolkodtat, hogy ez a fiatal lány, Magdi, már tízévesen meglátta, mi az igazán fontos az életben. Felismert valamit, amit én talán észre sem veszek. Valamit, amiért onnantól kezdve minden energiáját odaadva rajongott és végül az életét is hajlandó volt feláldozni. 23 évesen vértanú lett, én meg 48 évesen hol tartok? Mikor válik ennyire az életem központjává az Isten országa? Magdi története lelkesít, hogy én is végre a lényegesre figyeljek, hogy tiszta szívvel megláthassam az Istent.

Schwarczkopf Bálint

Kapcsolódásaim

„Édes Jézusom, ígérem, hogy az elvetett mag sokszoros termést hoz.” (Boldog Bódi Mária Magdolna)

Az Úr kegyelméből és szeretetéből szeptember 6-án, szombaton családunkkal részt tudtunk venni Bódi Mária Magdolna (1921.08. 08. – 1945.03.23.) boldoggá avatásán, mely egy ünnepélyes szentmise keretében zajlott le, és a helyszíne Veszprém volt, hiszen Magdi életének (Szigliget – ahol született, Köveskál – ahol elemi iskoláját végezte, Balatonfűzfő – ahol szorgalmasan dolgozott és mindennap szentmisén vett részt) s kiváltképp vértanúságának helyszíne (Litér) a Veszprémi Érsekségben található.

Hálás vagyok az Úrnak, hogy a férjem, Andor örömmel vitte családunkat erre a gyönyörű ünnepre, és hogy kisgyermekünk bírták az utat és a szertartást. Az időjárás derűs, de eleinte igen szeles és hűvös volt, azonban mire beértünk a szentmise helyszínére, folyamatosan elcsendesedett a szél, és egyre kellemesebb lett az idő. (Az Úr gondoskodik...) A beatifikációs szertartás főcelebránsa Erdő Péter bíboros atya volt, koncelebránsai között megtalálhattuk hazánk érsekeit és püspökeit, akik közül fontos szerep jutott Udvardy György

veszprémi püspök atyának és Michael Wallace Banach érsek atyának, Magyarország apostoli nunciusának.

Ebben az írásban azonban nem a szertartás menetéről, nem is a boldoggá avatáson megtapasztalt élményeinkről szeretnék írni. Nem is az vezet, hogy életrajzi összefoglalást írjak, hanem a Bódi Mária Magdolna személyéhez fűződő kapcsolódásaimat szeretném megosztani.

Rátérek ennek a kedves, fiatal lánynak, nőnek, Magdinak az arcára – melyet a fotográfiák őriztek meg nekünk – és könnybe lábad a szemem... Mert a tekintetéből olyan tisztaság, derű és szelídség árad, hogy a szavak kevesek ennek a leírására. Ki mondok a nevét: Boldog Bódi Mária Magdolna... Milyen tartást, egyenest és erőt hordoz! És a szívemet máris melegség és megrendülés hatja át.

Drága Magdi! Te példakép vagy abban, hogyan válhatok búzaszemmé. Magdinak életében sok keresztet kellett hordoznia. Eleve „hátrányból indult” másokhoz képest; és ez csak egy papír hiányából fakadt: ha meg-

lettek volna édesapja hivatalos okmányai, polgári és szentségi házasságot tudtak volna kötni Magdi szülei. Sajnos ez a hiány hiúsította meg később szíve legmélyebb vágját: hogy szerzetesnővér lehessen. Szülei nem voltak előkelők, tehetősek, értelmiségiek. Édesanyja jólelkű asszony volt, de a templomban rendezetlen életállapota miatt nem járulhatott szentségekhez, édesapja nem járt templomba, ráadásul szerette az alkoholt, és nem egyszer Magdinak kellett közbelépnie, hogy édesanyját megvédje (apja ugyanis Magdit viszont sosem bántotta). Számomra a legintenzívebb kapcsolódást az adja, hogy ebből a rövid és nem könnyű életből Magdi – Isten kegyelmével – kihozta a maximumot. Önzetlensége, mások felé tett szeretet-cselekedetei ragyogó fényként világították be környezetét. Magdi a hit és a szeretet fényét sugározta, amikor betegeket látogatott, amikor testvéreit vagy más kisgyermeket tanított a hitre, amikor saját kabátját adta kölcsön, amikor minden erejét összeszedve koldulta végig faluját, hogy egy szegény családon segíthessen, amikor ápolónői tanfolyamot végzett, hogy segítse a fronton a sebesülteket, de elutasították jelentkezését. Magdi az elutasítások ellenére sem veszítette el lelkesedését, hogy szent és tevékeny legyen a szeretetben. Ez a drága lány minden erejét latba vetve igyekezett másokon segíteni.

Magdi édesanyjával

Drága Magdi! Te példakép vagy a tisztaságban és a szentségben. Magdit már kisgyermekkorában foglalkoztatta a hit, és az, hogy egészen Jézusé lehessen. A lelkigyakorlatokon keresztül (1938 – Balatonfűzfő, 1941 és '43 – Pécel, 1945) forrott ki vágya a szerzetesi életre és az életszentségre. Az 1941-es péceli lelkigyakorlat után azt vetette papírra, hogy „szentté kell lennie”. S még ha a korabeli egyházjog el is utasította a törvénytelen gyermekek szerzetesközösségbe való felvételét, ez nem akadályozta őt abban, hogy letehesse örök szüzességét fogadalmát a balatonfűzfői Jézus Szíve-templomban.

Tisztán és szentségben élni lehet ugyanis szerzetesközösségben is, de laikusként is, gyári munkát végezve.

Vértanúságának pillanatában önma-
ga és a környezetében levő nő- és
lánytársai tisztaságának védelmében
vállalta a halált. Még figyelmeztetni
tudta őket. De ez az életébe került.
Testben és lélekben is tiszta volt. És
szavaiban is.

Eszembe jut, hogy egy képzés során
lehetőségem volt egy beszélgetésen
részlet venni M. Kiss Sándor törté-
nésszel. Ez 2014 körül lehetett. M.
Kiss Sándor tanár úrral való beszél-
getésünk egyik szála Bódi Mária
Magdolnát is érintette. Márfi Gyula
veszprémi püspök atya ugyanis őt
bízta meg a boldoggá avatási eljárás
történeti kutatómunkájával (anya-
gok, tanúvallomások, írásos források
a szentről, a szenttől). A Tanár úr
mondatára – aki mindig is a leghite-
lesebben próbálta rekonstruálni a
múltbeli eseményeket – határozottan
emlékszem. *„Ez a lány vagy egy bo-
londosan elvárásolt valaki volt, vagy
egy igazi szent.”* M. Kiss Tanár úr
nyáron visszatért a Jóistenhez. Hi-
szem, hogy boldog találkozása lehe-
tett ott fent Magdival, akiről a
vizsgálati anyagot összeállította, és
már tudja, hogy ő egy valódi szent
volt.

*Drága Magdi! Te példakép vagy fiata-
lon vállalt vértanúságodban.* Az 1943-
as péceli zárt lelkigyakorlatán Magdi
titkos kérése az volt, hogy korán hal-
jon meg, de olyan halállal, amely az

ifjúságra hat, hogy Krisztusra talál-
jon. Igen! Magdi vágya az volt, hogy
élete és halála is Jézushoz vezesse kö-
zelebb az embereket. 1944 karácso-
nyán Temesi József plébános vissza-
emlékezésében jegyezte meg, hogy
amikor Magdi egy vértanú történetét
olvasta fel, ezt mondta: *„Milyen bol-
dogok azok, akik hitükért onthatják
vérüket! Gondolkodás nélkül kész
volnék Krisztusért meghalni.”* Bele-
borzong az ember, mintha Magdinak
prófétikus megnyilatkozásai lettek
volna ezek a mondatok saját halála
kapcsán.

Itt ugyancsak eszembe jut egy párhu-
zam egy később bekövetkezett már-
tírhál vonatkozásában: Boldog
Bren- ner János vértanúsága. (János
még gyermekéveiben nagy átéléssel
játszotta Szent Tarzícusz szerepét.)
Mindig megrendülök, amikor fiatalon
bevégzett életutakról hallok. És
eszembe jut a Magdi boldoggá avatá-
sa utáni napon szentté avatott Carlo
Acutis és Pier Giorgio Frassati is.
Mindhármuk rendíthetetlen hite,
buzgósága, bátorsága... És a szívembe
zeng Szent Ágoston gondolata: *„Ben-
ned égnie kell annak, amit lángra
akarsz gyújtani másokban.”*

*Boldog Bódi Mária Magdolna, nemes
liliomszála magyar hazánknak, kö-
nyörögj családjainkért és az ifjúsá-
gért!*

Magyony-Biró Kata

Barátságom Magdival

Bódi Magdi történetét 2003 körül ismertem meg, amikor egy szilveszteri szent húzása alkalmával őt kaptam pártfogóul arra az évre. Egy róla szóló könyvből kiderült, hogy a nagymamámmal szinte egyidősek voltak, és szintén a Balaton-felvidéken éltek hasonló körülmények között szegénységben, költözésekkel a háborús idők viszontagságai között. Hamar megkedveltem ezt a rendkívül bátor lányt, akinek hatalmas szíve és odaadása példa lett számomra.

Az elmúlt évben részt vettünk néhány vasárnapi szentmisén az egyik vespéri templomban, ahol minden alkalommal a prédikációban Bódi Magdi egy-egy történetével ismerkedhettem meg a hívek. Az egyik legmegkapóbb számomra az volt, hogy 1944 karácsony éjszakáján a falujában 23 évesen éjféli misét szervezett. Képes volt minden követ megmozgatni a kijárási tilalom ellenére is, hogy a falu népe találkozhasson Jézussal. A löszergyárban két műszakban dolgozott, de minden nap hajnalok hajnalán felkelt azért, hogy munka előtt áldozni és imádkozni mehessen. A szolgálata és a hihetetlen fizikai és lelki teherbírása ebből fakadt.

Amikor Ferenc pápa halála miatt kihirdették, hogy elhalasztják a boldog-

Kép: Magyar Kurír

Bódi Magdi csontereklyéje

ga avatását, kicsit örültem is, mert igazán csak ezután kezdtem jobban felkészülni erre az ünnepre. Rengetegen voltunk, és sok-sok fiatal vett részt a szentmisén. Különleges ünnep volt az a nap. A szívemben súlyos betegséggel küzdő ismerőseimet és rokonaimat vittem magammal. Az ereklye előtt imádkoztam értük és bizonyosságot éreztem, hogy meghallgatásra talált. Amikor hazafelé mentünk, olyan érzés volt bennem, mint évekkel ezelőtt, a nászmisénk után. Valami, amire olyan sokat vártam, beteljesedett, de igazából még csak most kezdődik el.

Kérjük Boldog Bódi Mária Magdolna közbenjárását imaszándékainkért!

Schwarczkopf Orsi

„Uram, taníts meg minket imádkozni”¹...

A fenti szavakat Lukács evangéliuma jegyzi le, ebben a rövidke szakaszban az apostolok arra kéri a Mestert, hogy tanítsa meg őket az Atyához fordulni. E kérésből kiolvasható, hogy az imádság még a Jézussal tartó tanítványok számára sem magától értetődő, nekik és nekünk is meg kell tanulni, mint egy mindig új művészetet.

Akárcsak a tizenkettő, mi is mindannyian szükségét érezzük, hogy Jézustól magától tanuljunk meg hitelesen imádkozni, hiszen az ő élete bensőséges és folyamatos beszélgetés az Atyával². Ruth Burrows úgy fogalmaz, hogy *„senki sem tud megtanítani imádkozni. Csak annyit tehetünk meg a másikért, hogy elvezetjük az ima küszöbéhez, de ott elkerülhetetle-*

*nül magára kell hagynunk. Az ima küszöbét mindegyikünk saját páratlan magányában lépi át.”*³ Nos, ebben van némi igazság, azonban, ha nyitottak maradunk arra, hogy magától Jézustól tanuljunk meg imádkozni, majd tanítása által felismerjük, hogy az imádság az Atya akaratának mélyebb keresése, akkor megnyugszunk abban, hogy aki hisz, az sosincs egyedül⁴, ezáltal pedig az ima olyanná válhat számunkra, mint a só, amely ízt és zamatot ad ételeinknek⁵.

Tudjuk, hogy a vallásosság és az Isten utáni vágy minden ember szívébe bele van vésve⁶, ezért érzékelhetjük, hogy korunkat a spiritualitás növekvő keresése jellemzi, különösen a fiatalok körében, akik hiteles kapcsolatokra és életmesterekre vágnak.⁷

A legutóbbi hazai népszámlálás adataiból is láthatjuk, hogy a magasabban kvalifikáltak körében növekszik az egyházas vallási szemlélet iránti vágyakozás⁸, így mindannyiunknak hiteles magvetővé⁹ kell válni, hogy visszatükrözve az Atya szeretetét¹⁰ felmutassuk azt a létező kapcsolatot, amely az Istent személyszerűvé és érzékelhetővé teszi a keresők számára¹¹. Szent Ágoston az Istenre való szomjazásunkat a következőképpen fogalmazza meg: „A te indításod az

bennünk, hogy gyönyörűség dicsér-nünk téged, mert magadnak teremtetted minket, s nyughatatlan a szívünk, míg csak el nem pihen benned”¹².

Magának teremtett minket és rendkívüli méltósággal ruházott fel bennünket, mégis minden imánkban kifejezésre jut az ember teremtményi volta¹³, hiába kiválasztottságunk, minden ember Isten koldusa marad¹⁴. Ehhez a kicsiny¹⁵ koldushoz hajol oda az Úr, hiszen Ő az, aki előbb keres

¹ Lk 11,1.

² Vö. XVI. BENEDEK: Szerdai katekézis 2011. május 4-én. Elérhető: https://www.vatican.va/content/benedict-xvi/en/audiences/2011/documents/hf_ben-xvi_aud_20110504.html (angol nyelven). Hozzáférés: 2025. július 19.

³ BURROWS, Ruth: Az imaélet lényegéről. Ford. Kaposi-Krause Lucia. Sarutlan Kármelita Nővérek- Jel Kiadó, Magyarszék-Budapest, 2012. 43. oldal.

⁴ Vö. XVI. BENEDEK: Szentbeszéd a pápa székfoglaló szentmiséjén 2005. április 24-én. Elérhető: https://www.vatican.va/content/benedict-xvi/en/homilies/2005/documents/hf_ben-xvi_hom_20050424_inizio-pontificato.html (angol nyelven). Hozzáférés: 2025. július 19.

⁵ Vö. XIV. LEÓ: Találkozás a Szentszék és Vatikánváros alkalmazottjaival 2025. május 24-én. <https://www.vatican.va/content/leo-xiv/en/speeches/2025/may/documents/20250524-dipendenti-curia-scv.html>. Hozzáférés: 2025. július 19.

⁶ Vö. Róm 2,14-16.

⁷ Vö. XIV. LEÓ: Válgunk „családhalászokká”, segítsük őket találkozni Krisztussal! Ford. Tőzsér Endre SP. Elérhető: <https://www.magyarkurir.hu/xiv-leo/xiv-leo-uzenete-valjunk-csaladhalaszokka-segitsuk-oket-talalkozni-krisztussal>. Hozzáférés: 2025. július 19.

⁸ PUSZTAI Gabriella: A vallási szocializáció ökológiai modellje. In: Vigília 2025. július. 589-596. oldal.

⁹ Vö. Mt 13,1-9.

¹⁰ Vö. XIV. LEÓ: Úrangyala imádság az évközi 17. vasárnapon 2025. július 27-én. Elérhető: <https://www.vatican.va/content/leo-xiv/en/angelus/2025/documents/20250727-angelus.html> (angol nyelven). Hozzáférés: 2025. július 28.

¹¹ SÜTŐ Bertalan Balázs: A vallási és spirituális fejlődés kapcsolati kontextusa a valláslélektanban. In: Vigília 2025. július. 597-602. oldal.

¹² ÁGOSTON: Szent Ágoston vallomásai I,1. Ford. Dr. Vass József. Szent István Társulat, Budapest, 2023. 24. oldal.

¹³ Vö. XVI. BENEDEK: Szerdai katekézis 2011. május 4-én.

¹⁴ FERENC pápa: Szerdai katekézis 2020. május 6-án. Elérhető: https://www.vatican.va/content/francesco/en/audiences/2020/documents/papa-francesco_20200506_udienza-generale.html (angol nyelven). Hozzáférés: 2025. július 20.

¹⁵ Vö. Mt 11,25.

minket, aki kapcsolatba akar lépni velünk, aki azért jött közénk Fia által, hogy *„életünk legyen és bőségben legyen”*¹⁶. Erre az isteni kezdeményezésre válaszolunk, amikor imádkozunk, hiszen szívünk nyugtalansága jelzi, hogy az életnek transzcendentális távlat nélkül nincs értelme és boldogsága. Ki kell lépnünk tehát önmagunkból ahhoz, hogy a fontos

kérdésekre választ találjunk, hogy a végtelen utáni szomjunkat csillapítani tudjuk¹⁷. Az imát sokszor tévesen a cselekvő ember tevékenységének véljük, ugyanis kérünk, hálát adunk, dicsőítünk és engesztelünk¹⁸, azonban, ha Isten nem akarna közeledni, cselekedetünk hiábavaló volna. A hit Isten ajándéka az embernek, hinni azonban nem csupán valaminek az elhívését jelenti, hanem lehorgonyzást az ígérő Isten mellett¹⁹.

Az idei jubileumi évben imaéletünk által törekedjünk minél inkább lehorgonyozni az ígérő Isten mellett, hiszen tudjuk, hogy az ima a remény első ereje²⁰. Ezt az erőt akkor gyakoroljuk helyesen, ha képesek vagyunk erőfeszítéseket tenni, de mellette megértjük azt is, hogy a türelem és az odafigyelő hallgatás egyazon mértékben szükségesek ahhoz, hogy az Úr áldásait megtapasztaljuk mindennapi életünkben²¹. Áldásokat, melyek Isten országának köztünk lévő apró jelei²².

¹⁶ Vö. Jn 10,10.

¹⁷ XVI. BENEDEK: Szerdai katekézis 2011. május 11-én. Elérhető: https://www.vatican.va/content/benedict-xvi/en/audiences/2011/documents/hf_ben-xvi_aud_20110511.html (angol nyelven). Hozzáférés: 2025. július 20.

¹⁸ Vö. YouCat – A Katolikus Egyház ifjúsági katekizmusa. Ford. Kerényi Dénes. Kairosz Kiadó, Budapest, 2016. 268-272. oldal.

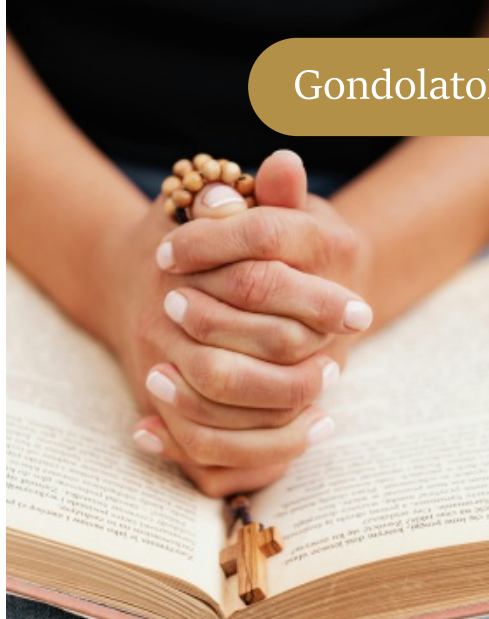
¹⁹ BUBER, Martin: A próféták hite. Ford. Bendl Júlia. Atlantisz Kiadó, Budapest, 1991. 219-223. oldal.

²⁰ Vö. FERENC pápa: Szerdai katekézis 2020. május 20-án. Elérhető: https://www.vatican.va/content/francesco/en/audiences/2020/documents/papa-francesco_20200520_udienza-generale.html (angol nyelven). Hozzáférés: 2025. július 20.

²¹ XIV. LEÓ: Szentbeszéd a fiatalok jubileumán 2025. augusztus 3-án. Elérhető: <https://www.vatican.va/content/leo-xiv/en/homilies/2025/documents/20250803-omelia-giubileo-giovani.html> (angol nyelven). Hozzáférés: 2025. augusztus 4.

Jelek, amiket megtalálunk a Szentírásban, ugyanis Isten a Biblia által közli magát, mi pedig az imában találkozhatunk vele, az imában, amely személyes kapcsolat a valóságos és élő Istennel²³.

Noha az ima nem minden, de imádság nélkül minden semmi²⁴. Szent Ágoston azt tanítja, hogy az imádság eszköz, amely képessé tesz bennünket befogadni az ajándékot, amelyet a teremtető Isten készített számunkra²⁵. Merjük tehát elhinni, hogy Isten imában való közelségével akar megajándékozni bennünket! Akkor is így van ez, ha némelykor válaszait nem értjük tisztán²⁶. Szánjunk időt csendben az Úrral lenni! Higgyük el, hogy Ő akar kapcsolatba lépni velünk, hogy bevezessen bennünket a közösségben való feltámadás valóban *új életébe*²⁷! Legyen hát bátorságunk, hogy mindig vállalni tudjuk önmagunk istenhívő mivoltát!

Adjunk esélyt az Úrnak, hogy Őhöz vezető híddá tegyen minket,²⁸ hogy tevékeny résztvevőivé válhassunk a „szeretet forradalmának”²⁹!

Írásom végén szeretném kérni a kedves testvéreket, hogy imádkozzanak értem, hiszen szeptembertől az Esztergomi Szeminárium papnövendékeként folytatom tanulmányaimat.

Maráz Kristóf

²² Vö. XIV. LEÓ: Szentbeszéd az évközi 16. vasárnapon 2025. július 20-án. Elérhető: <https://www.vatican.va/content/leo-xiv/en/homilies/2025/documents/20250720-omelia-albano.html> (angol nyelven). Hozzáférés: 2025. július 20.

²³ Vö. HEIM Kata RSCJ: Gondolatok az imádság tanításáról. In: Vigilia 2025. július. 649-651. oldal.

²⁴ Vö. HARTL, Johannes: Imádság egyszerűen - Tizenkét gyakorlat a megváltozott mindennapokért. Ford. Daniel Rita és Mărgulescu Cotiso. Viglia Kiadó, Budapest, 2025. 9. oldal.

²⁵ LE FÉBURE DU BUS, Emmanuel-Marie: Desire and Unity – Augustinian Spirituality for Today. Ford. Michael J. Miller. Ignatius Press, San Francisco, 2022. 72. oldal.

²⁶ Vö. XIV. LEÓ: Úrangyala imádság az évközi 17. vasárnapon 2025. július 27-én.

²⁷ FERENC pápa: Imádság – Az új élet lélegzése. Ford. Tözsér Endre SP. Szent István Társulat, Budapest, 2021. 233. oldal.

²⁸ CSÉPÁNYI Gábor: Uram, taníts minket imádkozni – Az imádság tanulása és tanítása a szemináriumban. In: Vigilia 2025. július 653-654. oldal.

²⁹ XIV. LEÓ: Szentbeszéd az évközi 15. vasárnapon 2025. július 13-án. Elérhető: <https://www.vatican.va/content/leo-xiv/en/homilies/2025/documents/20250713-omelia-castelgandolfo.html> (angol nyelven). Hozzáférés: 2025. július 26.

A szinodális ember

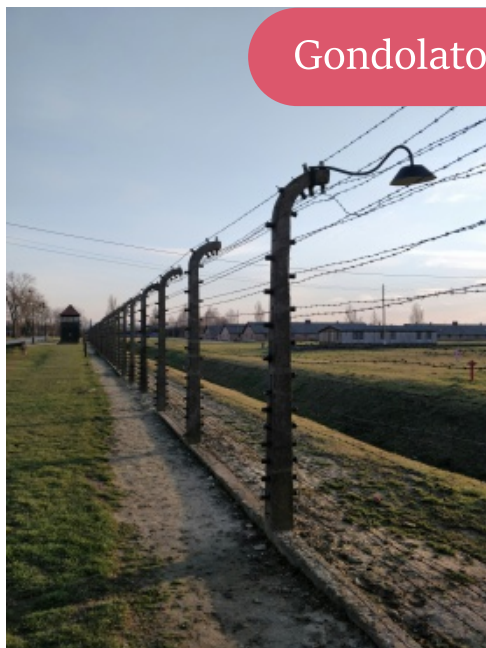
A középkor embere Isten szem-
szögéből szemlélte a világot. Az
Úr tökéletessége felől szemlélve min-
den csak bűnös, hiányos lehet. A földi
élet siralomvölgy, pusztán a túlvilági
boldogsághoz vezető zárandokút volt
a kor embere számára, amit illetl
áhitatban, a csapásokat türelemmel vi-
selve eltölteni. A zenének, képzőmű-
vészetnek annyi létjogosultsága volt,
amennyire az Úr imádatát vagy a li-
turgiát szolgálta. A szobrokat a ka-
tedrálisok tetejére tették, ahol nem is
lehetett őket látni. A zenét a gregori-
án ének jelentette. Bár sok szempont-
ból értékes korszak volt, de fájóan
hiányzott belőle a teremtett világ
megbecsülése. Nem tudott választ ad-
ni arra a kérdésre, hogy miért is al-
kotta meg Isten a világot, ha az csak
egy szükséges rossz, átmeneti hely az
ember számára.

Ezen változtatott a reneszánsz, amely
továbbra is Isten, a teremtett világ és
a túlvilág egységeként értelmezte a
világot, de a nézőpontot az emberre
helyezte. A reneszánsz kor embere
felfedezte és élvezte az élet szépségeit,
a természetet, a művészetet, a tudo-
mányokat, a bölcséletet. Ez a sok erős
benyomás néha már a gondolkodást
is torzította. Isten keresése helyett az
újabb és újabb impulzusok keresése
vált a barokk koron keresztül a roko-
kó üres öncéljává.

A felvilágosodás kora ezt a zsákutcát
felismerve próbált rendet tenni a fo-
kozódó káoszban. Ezt úgy végezte el,
hogy már nemcsak a nézőpontot vitte
át az emberre, hanem az emberiséget
állította a világ középpontjába. Min-
dent megkérdőjelezett és elvetett, ami
nem illett az új világképhez, vagy

aminek létjogosultsága az akkori korlátozott technikai eszközök segítségével nem volt igazolható. Végül Istennel is ezt tették a kor gondolkodói. Azt mondták, hogy mivel sem a személyével kapcsolatos történeti tapasztalatok, sem a csodák nem ismételhetők meg, de létezése logikai úton kétséget kizáró módon nem igazolható, ezért ő nincs. Emiatt a világ létrejöttének oka és menete, az összetett értelemmel, személyiséggel rendelkező ember kialakulása, létjogosultságának, méltóságának védelme a mai napig olyan kérdéseket jelentenek, amik komoly kihívás elé állítják az Isten nélküli válaszokat kereső tudósokat.

Szabadság, egyenlőség, testvériség! Ez volt a francia forradalom jelszava. Hamar kiderült azonban, hogy a testvériség egy rendkívül szubjektív fogalom. A kereszténység felebarát-képe, vagyis a teremtmények közössége Isten személye nélkül nem értelmezhető. Őt pedig a magukat tudósnak gondoló emberek elvetették, megtagadták. Közösségre viszont szükség volt. Ezért pótlólagos testvériségek jöttek létre, összefoglaló néven „izmusok”. A nacionalizmus például az azonos nemzetbe tartozó embereket fogta össze. A szocializmus a munkásosztályba tartozó kiszákmányolt, alávetett tömegeket. Bár kezdetben sok értéket ígértek, az „izmusok” túlnőttek a testvériség esz-

mén. Elhitették a tömegekkel, hogy joguk van arra, hogy a nevükben másokat gyilkoljanak. E torz testvériségek, a sovinizmus, a nácizmus, a kommunizmus kétszer is lángba borították a világot, majd évtizedekre megosztották a civilizációnkat. Az emberiség nagy része úgy látta, hogy nem ez a helyes út.

Ebből a csalódásból tanulva az egyén és annak szükségletei kerültek előtérbe az elmúlt évtizedekben, ez lett az egzisztencializmus. Bárhová is megyünk, mindenhol fogyasztók, ügyfelek vagy szolgáltatók vagyunk. Sokan mindent ebből a szemszögből határoznak meg: párkapcsolataikat, családjukat, közösségi és hitéleti részvételüket a saját egyedi igényeikhez igazítják. A fogyasztási igényeken kívüli helyzetekkel nem tudnak mit kezde-

ni, azokat negligálják, vagy ha nem tudják, akkor szorongással küzdenek. Végsősoron ez eredményezi a válások példátlanul magas számát, a magányos, depressziós tömegeket.

Az egzisztencializmus fogságában élő egyén életcélja a komfortzónájának meghatározása és védelme, a személyes fogyasztói preferenciáinak kielégítése. Az élet – jellemzően az online térben – olyan kommunikációs buborékokban zajlik, amibe nem fér bele más prioritás vagy vélemény, mivel az megzavarná a komfortzónát. Valahol érthető ez a hozzáállás. A világ kaotikus. Az anyagi javak mindenhol jelenlévő csábítása csak a hiányukra emlékeztet. A pótlólagos testvériségek – pártok, futballklubok, munkahelyi és iskolai közösségek, vagy például bútóráruházak és kozmetikai hálózatok – harsányan és erőszakosan követelik a maximális részvételt és odaadást mindenkitől, aki akár csak érintőleges kapcsolatba kerül

velük. Másrészről viszont nagyon kevesen férnek bele a személyes buborékunkba, a magunk által kialakított egzisztenciális aranykalickába. Ha a világ nagy része kívül marad a komfortzónán, akkor viszont csak a magány uralkodik el ebben a térben, ezt a technikai kütyük, az egyre rafináltabbá váló mesterséges intelligencia sem képes enyhíteni. Valószínűleg nem ez az emberiség útja.

A XXI. század embere egy korszak végén jár. Az egzisztencializmus hamis biztonságot adó ábrándnak, zsákutcának tűnik. A pótlólagos testvériségek sokszor üresek és elemésztik az embert. A ráció öncélú okoskodássá, terméké satnyult, mert minden elméletnek van szélsőséges verziója és ellentettje is. A világi hívságok és élmények korlátlan tárháza sehova nem vezető útra visz, kielégíthetetlen vágyakat generál. A világtól való elfordulás remetévé tesz. Sokan nem érzik ezt a kulturális válságot, vala-

melyik korábbi útban látják a megoldást. Mindenki más módon. A sok lehetőség és kapcsolódási pont miatt még azok is nehezen tudnak kezdeni valamit embertársaikkal, akik hajlandók kimerészkedni az egzisztencializmus aranykalitkájából.

Ebben a válsághelyzetben jelentek meg Ferenc pápa gondolatai: *„Szükségünk van korszerű szentekre, XXI. századi szentekre, akik erre a korszakra alkotják meg a lelkeségüket. Szükségünk van a világban élő szentekre, a világban megszentelődő szentekre, akik nem félnek a világban élni. Szükségünk van kólát és hot-dogot fogyasztó, internetező és Ipod-ot használó szentekre. Szükségünk van olyan szentekre, akik szeretik az Eucharisziát, és nem szégyellnek a hétvégén sört inni vagy pizzát enni barátaikkal. Szükségünk van olyan szentekre, akik szeretik a mozit, a színházat, a zenét, a táncot, a sportot. Szükségünk van társaságot kedvelő szentekre, akik nyitottak, normálisak, barátságosak, vidámak és jó barátok. Szükségünk van olyan szentekre, akik a világban élnek, és meg tudják ízelelni a világ jó és tiszta dolgait, de mégsem világiasodnak el... Legyünk hát ilyenek!”*

Miképpen képzelte el ezt Ferenc pápa? A szinodális egyházban. A szinodalitás a görög „synodos” szóból származik, amely „együtt haladást” vagy „közös utat” jelent.

Az egyház életében ez az alapelv a közösségi részvételt, a párbeszédet és a Szentlélek vezetése alatt hozott közös döntéseket foglalja magában.

Az egyház minden tagja, függetlenül rangjától vagy pozíciójától, meghívást kapott arra, hogy aktívan részt vegyen a közös út kialakításában. A résztvevők közösen hozzák meg a döntéseket. A közösségi részvétel és a párbeszéd megerősíti a hitet és a közösségi elköteleződést, miközben lehetőséget ad az egyház tagjainak arra, hogy elmélyítsék kapcsolatukat Istennel és egymással.

Ezek a gondolatok meghirdetésükkor furcsának, vadnak hatottak. A fenti szubjektív kultúrtörténeti vázlatban elhelyezve viszont már zseniális meglekélőtnak, egy új korszak prófétiakus meghirdetésének is felfoghatjuk őket. Ferenc pápa programja egyszerre tagadja és integrálja a korábbi korok zsákutcait, meghagyva a szabadságot arra, hogy bárki úgy kapcsolódjon hozzá, hogy nem kell kimozdulnia a féltve őrzött egzisztencialis aranykalitkájából.

Mit is jelent a szinodalitás a gyakorlatban? Az együtt haladás felismerését. Ez részleges visszatérés a közepkor emberének világához.

Annak megértése, hogy valamennyien úton vagyunk, zarándokutat járunk be a földön. Ez nem siralomvölgy. Valamennyien egy meghatározott utat járunk be, ami csakis a miénk. Vannak közülünk, akiket a világ szépségei és javai vonzanak. Mások inkább az értelmet helyezik középpontba és kétségeikkel küzdenek. Egyesek csodálatos eszméket, pártokat követnek, mozgalmakban vesznek részt. Vannak, akik a saját kényelmükbe burkolóznak, míg sokan a kényelmetlenségeket is vállalva kivonulnak a világból. A szinodalitás annyit jelent, hogy a saját egzisztenciális aranykalickánkba bezárva el-

várjuk, hogy mindenki tartson minket tiszteletben, de párbeszédet folytatunk azokkal, akiknek más utat rendelt az Úr. Mivel minden keresztény ember öhozzá igyekszik a maga módján, ezért a párbeszéd közben meg tudjuk érteni, hogy mi a közös bennünk, akik annyi mindenben különbözünk. Ez lesz az az érték, amihez feltétlenül ragaszkodnunk kell: végsősoron a bennünk élő, zarándokúton járó középkori emberhez, aki részesedni kíván a későbbi korok eredményeiben anélkül, hogy azok hibáit elkövetné.

Kedves Testvérem! A fenti sorokat olvasva bizonyosan arra gondolsz, hogy mi közöd ezekhez a magasztos eszmékhez? Pedig elképzelhető, hogy már meg is valósítottad őket. A szinodalitás számunkra annyit jelent, hogy a családos hittantáborban egy fröccs mellett elbeszélgetve felismerjük, hogy mennyire különbözünk egymástól, de mégis meghallgatjuk és olyannak szeretjük a testvérünket, amilyen. A szinodalitás számunkra azt jelenti, hogy a plébániai gyalogos zarándoklaton együtt bandukolva megértjük, hogy teljesen más okokból járjuk az utunkat, de mégis egyfelé haladunk.

A szinodalitás végső soron annak felismerését jelenti, hogy ezen az úton Jézussal együtt járunk és ő vezet minket.

Bene Lajos

A D O M Á N Y G Y Ű J T É S

Az Albertfalvi Szent Mihály Plébánia mellett működő Kalkuttai Szent Teréz Karitászcsoport idén is adománygyűjtő napot szervez az albertfalvi Szent Mihály-templom melletti Szent Mihály Községi Házban.

A gyűjtés időpontja:

2025. október 18-án (szombaton) 15 és 20 óra között.

Kérjük a kedves adományozókat, hogy kizárólag ezen a napon hozzák az adományaikat, más napokon nem tudjuk azokat fogadni!

A gyűjtés helye: Szent Mihály Községi Ház.

(A Szent Mihály-templom mellett, Budapest, XI. kerület, Bükköny u. 1.)

**Gyűjtünk: jó állapotú gyermek- és felnőtttruhát,
cipőt, hiánytalan játékokat.**

Kérjük a kedves adományozókat, hogy legyenek figyelemmel arra, hogy kizárólag ezeket az adományokat tudjuk fogadni! Mi is tudjuk, hogy sok egyéb dologra is szükségük lehet a rászorulóknak, de tárolási és szállítási kapacitásaink korlátozottak.

Az adományokat Békés megyébe, Sarkadra szállítjuk, ahol a helyi karitászcsoport fogja szétosztani a környékbeli rászorulóknak között.

Szeretettel várjuk az adományokat!

Kalkuttai Szent Teréz Karitászcsoport

Jubileumi év 2025

A remény zarándokai

Az ígétek megerősítése

A Jóisten soha nem felejtí ígértét, biztosak lehetünk benne, hogy úgy lesz, ahogy megmondta. De mi, emberek sokszoros megerősítésre szorulunk. Ha hosszú várakozásra kényszerülünk – márpedig a Jóisten megvárakoztat, jócskán kipróbálja a türelmünket – elbizonytalanodunk. Azt gondoljuk, Isten megfélemedkezett rólunk, és saját kezünkbe vesszük az irányítást.

Így tett Sára is, amikor nem volt türelme kívárni, hogy az ígért szerint fia szülessen. Így tett a választott nép is, amikor nem tudták kívárni Mózes érkezését a Hóreb hegyénél. De ez a helyzet Saul királlyal is, aki a csata előtt nem győzte kívárni Sámuel érkezését. Úgy gondolom, hogy a saját életünkben is tudnánk sorolni példákat.

Éppen ezért az Atya sokszor megismétli ígéreteit prófétái által,

erősíti a választott nép reményét, hogy kitartsanak a várakozásban, és ha betelik az idő, felismerjék a Megváltót. Íme, néhány isteni biztatás a teljesség igénye nélkül. A honfoglalás és letelepedés után, már a királyság kora elején Dávidban olyan kiválasztottat talált a Jóisten, akinek örökre szóló uralkodóházat ígért. Ez az „örökre” nem más, mint Jézus, aki megnyitja az örökkévalóság kapuját.

„Ha aztán napjaid betelnek és megterpsz atyáidhoz, megtartom utánad magvadból származó utódodat és megszilárdítom királyságát. Háza és királyságod örökre fennmarad színe előtt, trónod örökre szilárd marad.”
(2Sám 7,12-13)

Később Mikeás próféta által azt is közölte az Úr, hogy küldötte Dávid leszármazottjaként Betlehemben fog születni.

„De te, (Betlehem) Efrata, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled születik majd nekem, aki uralkodni fog Izrael felett. Származása az ősidőkre, a régmúlt időkre nyúlik vissza.” (Mik 5,1)

Izaiás próféta megerősíti a Messiás dávidi családfáját – *„Vessző kél majd Izáj törzsökéből, hajtás sarjad gyökereiből.”* (Iz 11,1) – Izáj Dávid apja volt.

Megtudjuk azt is, hogy Isten küldötte a Szentlélek ajándékaival elteleve érkezik, annak erejében teljesíti Atyja akaratát, ami az elesettekkel, a szegényekkel, özvegyekkel, gyermekekkel való törődést, azonosulást jelent. Az ószövetségi nép még nem ismerte a Szentháromságot, mi már tudjuk úgy értelmezni ezt a mondatot, hogy a szentháromságos egy Isten egymástól elválaszthatatlanul érkezik.

„Az Úr lelke nyugszik rajta: a bölcsesség és az értelem lelke; a tanács és az erősség lelke; a tudás és az Úr félelmének lelke, s az Úr félelmében

telik öröme. Nem aszerint ítéel majd, amit a szem lát, s nem aszerint ítéelkezik, amit a fül hall, hanem igazságot szolgáltat az alacsony sorúaknak, és méltányos ítéletet hoz a föld szegényeinek. Szája vesszejével megveri az erőszakost, s ajka lehetével megöli a gonoszt. Az igazságosság lesz derekán az öv, s a húség csípőjén a kötő.”

(Iz 11,2-5)

Sőt, a próféta pontosan megjövendöli megváltásunk hogyanját: bűneinktől szabadít meg, nem az elnyomó hatalmaktól. Megmutatja az isteni lelkületet, amit nekünk is követnünk kell. Csodálatos megfogalmazás a Szenvedő Szolga négy éneke, nagyhéten szoktuk olvasni.

„Nem kiált majd, s nem emeli föl a hangját, szava se hallatszik az utcákon. A megtört nádszálat nem töri össze, a pislákoló mécsbelet nem oltja ki. Húségesen elviszi az igazságot, nem lankad el, sem kedvét el nem veszti, míg az igazságot meg nem szilárdítja a földön. Az ő tanítására várnak a szigetek.” (Iz 42,2-4)

„Bár a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmaink nehezettek rá, mégis (Istentől) megvertnek néztük, olyanak, akire lesújtott az Isten, és akit megalázott. Igen, a mi bűneinkért szúrták át, a mi gonoszságainkért törték össze; a mi békességünkért érte utol a büntetés, az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást.” (Iz 53,4-5)

Később Ezekiel azt is elárulja, hogy azok számára, akik nyitottak Jézus tanítására, egészen új életet hoz. Nem a törvény szigorú, betű szerinti betartását kéri, hanem a szeretet mindenki felé megvalósuló parancsát éli elénk.

„Új szívet adok nektek és új lelket oltok belétek, kiveszem testetekből a kőszívet és hússzívet adok nektek.”

(Ez 36,26)

Láthatjuk az Atyaisten figyelmes, gondoskodó szeretetét, segítő vezetését, biztatását. Sajnos a választott nép mindezek ellenére nem ismerte föl Jézusban a Megváltót, azóta is várják eljövételét.

Mi ne essünk ebbe a hibába! Ismerjük fel Jézus jelenlétét életünkben! Találkozunk vele sokszor az imádságban, a szentségekben, Szentírásolvasásban! Így egyre jobban megismerjük őt, és rajta keresztül önmagunkat. Meglátjuk, hogy egész életünkben jelen van, szeretettel őriz, vezet, gondoskodik, nevel, érlel az üdvösségre. Sokszor engedi a nehézségeket, fájdalmakat, várakozásokat. Higgyük el, hogy túppontos az ő időzítése, tudjunk várakozni az isteni megoldásokra!

Mickó

Szeretettel ajánlom figyelmetekbe Attila tanúságtételét a kitartó várakozásról.

Kitartani a hétköznapiakban

” Ha tehát hallgattok szavamra és megtartjátok szövetségemet, akkor az összes népek között különleges tulajdonommá teszlek benneteket, hiszen az egész föld az enyém. Papi királyságom és szent népem lesztek. Ezeket a szavakat add tudtára Izrael fiainak.” (Kiv 19,5-6)

Lelkesítő, reményt tápláló szavak. A mindenható Isten szövetséget köt népével! Micsoda ígéretet kaptunk!

De Uram! Miért kell 40 évig vándorolnunk?!? Miért nem kaphatjuk meg már most az amúgy is nekünk készített ajándékot?

Mire akarsz tanítani, a hozzád vezető hosszú és kihívásokkal teli úton?

Ha Isten nem változik („ugyanaz tegnap, ma, és mindörökké”), akkor nem marad más, minthogy nekem kell változnom. Nekem kell megtanulnom az Úrra hagyatkozni, mint egy gyermek...

Tanulnom kell, akár a gyermekemtől is...

Mikor fiunk tanulási nehézsége kiderült, a fejlesztés 5 és fél évig tartó vándorlása következett.

Inhalálás, orrszívás, speciális szemézet, még speciálisabb torna, fejlesztő gyakorlatok sokasága. Tomi úgy jött velünk, mint Izsák Ábrahámval. Sok helyre apósom vitte éveken át kitaratóan, mint ahogy Mózes vezette a népet.

A kitartás meghozta gyümölcsét. Tomi a fejlesztési időszakot követően megállta a helyét az iskolában. Ma már harmadéves egyetemista...

Nekem is ki kell tartanom, ha azt érzem, hogy „sok viszontagságon át kell bemennünk az Isten országába”?? (ApCsel 14,22b). Még szép!!!

Akkor tudom a jó harcot megharcolni, ha a reményt gondosan őrzöm a szívemben. „Hiszen azért fáradozunk és küzdünk, mert remélünk az élő Istenben, aki Üdvözítője minden embernek, különösen a hívőknek.” (1Tim 4,10)

Bár „szem nem látta, fül nem hallotta”, hagynom kell, hogy a Lélek tanítson, „lelki embereknek lelkieket nyújtva” (1Kor 2,9). A szeretet, mégpedig Isten irántunk való szeretete az, amelybe kapaszkodhatunk.

A remény ebben a szeretetben gyökeresik.

Ha fogatkozik a remény, vissza kell nyúlnom a szeretethez.

Házassági problémák esetén erőt méríthetnek a házasság szentségéből, melynek megkötésekor a minket végtelenül szerető Isten jelen volt, áldását adta.

Szülő-gyermek konfliktus esetén erőt adó, ha tudatosítom, hogy gyermekem fogantatása nem jöhetett volna létre az Isten életet adó szeretete nélkül.

Bármely krízis mögött megtalálhatjuk a mi szerető Atyánkat. Ez a szeretet nem zárja ki a fájdalmat...

Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte. De Fia is úgy szerette a világot, hogy kiüresítette önmagát, ráhagyatkozott és vállalta a kereszthalált. Sőt, most is úgy szereti Isten a világot, hogy minden nap gondot visel ránk. De Fia is úgy szereti a világot, hogy minden nap nekünk adja önmagát.

M. Attila

Szonett végre

Ha itt az idő, Uram, szólsz,
porból leszek és porrá lettem,
velem porrá is lesz minden egyes
gonosz tettem; minden, ami volt,

úgy volt, jó volt. Magamra ölelem.
Nincsen többé sehol egy folt.
Immár az Ég örök-kék felettem,
örök világosság is lesz, úgymond.

Egy utolsó időt álló szóra
felzúgnak angyali zöld harsonák –
felhangjukban nincsen semmi fonák;

tekintetem rád emelem, csak egy szóra:
megyünk, ugye, még egyszer óra? –
Ártalmatlan minden egyes katonád –

Rédey-Keresztény János

Huszonöt éve

A mostani szentév újra felidézte bennem a huszonöt éve István atya vezette zarándokutat. Feleségemmel együtt részt vettünk rajta. Rendkívül mély élmény volt, erről szeretnék beszámolni.

Meg kell vallanom, hogy nem szeretem a társasutazásokat, még akkor is ódzkodom, ha a célja zarándokút. De amikor István atya meghirdette 2000-ben a szentévi zarándokutat, feleségem rábeszélésére belevágtunk. Most, huszonöt év után is örömmel emlékszem vissza, s szívesen megosztom veletek élményeimet. Teljes beszámolót ne várjatok, Madaras Gábor már akkor írt egy összefoglalót, ez 69 oldal (engedelmével fel is használom, a mellékelt fényképek is őt dicsérik). Itáliában voltunk, István atya vezetett minket, aki épp úgy ismerte Itáliát, mint Magyarországot. Rendkívüli kulturális élményekben volt részünk. De ezek leírásától megpróbálok eltekinteni, inkább megindító lelki élményeimről számolok be.

Első nap este érkezünk Páduába. Másnap reggel egy ferences kolostorba térünk be misére. Házak között meghúzódó modern épület volt, de tervezőjének megdöbbentő kecsességgel sikerült a kolostor hatását elérni. Az 1900-as évek elején Leopold Mandić atya szolgált itt; aki korának épp olyan fontos szereplője volt, mint később Pio atya. Arról az oltárképről szeretnék beszélni, amely előtt István atya misézett.

A kép közepén a keresztre feszített Jézus jobbával lenyúl az ott térdelő Mandić atyához, aki a jobb kezét a jobb alsó sarokban térdelő hívek felé nyújtja. Ők is nyúlnak felé, de szemüket Krisztusra szegzik.

A festményben a szentek helyes tiszteletét láttam. A szent nem Krisztus

és a hívek között áll, ahogy a népi vallásosságban előfordul, hanem fél-rehúzódva a hívek tekintetét Krisztusra irányítja.

Három napot töltöttünk egy Róma melletti kis városban. Általában reggelenként itt hallgattunk misét, de egyszer kora hajnalban a Szent Péter-bazilikába mentünk. Meg kell vallanom, hogy nem szeretem a nagy templomokat, amikor a városnézéskor a zsúfolt bazilikában vezettek, nem értékeltem az épületet. De amikor reggel hét óra előtt beléptünk az üres templomba, megdöbbsentem: a hatalmas bazilika otthonos, piciny templom benyomását keltette. Biztos vagyok benne, hogy a tökéletes arányok miatt. Minden tisztelem a tervezőé.

Az alagsorban, az ír kápolnában mondott misét István atya. Első szavai azok voltak, hogy *elkezdődött zarándokutunk*. Másra nem emlékszem; lehet, hogy akkor sem fogtam fel sokkal többet, de elvarázsoltva álltam ott: *elkezdődött zarándokutunk*. Azt hiszem, mindannyiunkat mélyen érintett.

Kicsit sértődve vettük tudomásul, hogy a magyar kápolna foglalt. De joggal irányítottak máshova: zsúfolt volt a kápolna, legalább kétszer annyian voltak ott, mint mi. Arra gondoltam, hogy így volt jobb, hátha az ott lévőkben kíváncsiság ébred: mit keresnek az aranyzarvasok Szűz Mária mögött, s ki az a térdelő király koronával a kezében.

A következő állomás Monte Cassino volt. A hegytetőn álló kolostor is az olasz építészek remekműve. De én nem sokat törődtem az újkori kolostor épületekkel, a barokk templommal – egyenesen lementem az altemplomba, amely megmaradt az eredeti kora középkori épületből.

Bár sokkal gyönyörűbb mozaikokat láttunk a Santa Maria Maggiore-bazilikában, ez a hely engem elvarázsolt. Leültem, és míg a csoport tagjai bejárták a teljes kolostort (azaz a nyilvános területét), én némán ott ültem. Nem tudom pontosan megfogalmazni, mit éreztem; azt hiszem valamilyen misztikus módon teljesen áthatott a kolostori élet varázsa. Egyszerűen nem akartam mozdulni onnan. Szerencsére feleségem megérezhette, mi van velem, ő is némán várt mellettem. Azt hiszem, ez az állapot megfelel a szemlélődő imádságnak, amelyet én nemigen tudok gyakorolni. Hálát adok az Úrnak, hogy ott megtapasztalhattam.

Hazafelé az utolsó állomás Loreto volt. A templom közepén áll a Szent Ház, Mária háza (tulajdonképp a barlanglakás elejére épített szoba). Kívülről fehér márvány domborművek borítják.

Elmondtunk a lorettói litániát. Megvallom, nem szeretek litániát imádkozni, de a lorettói litánia gyönyörű szürrealista képei (*Mária aranyház*) megragadnak.

Amikor bemehettünk a Szent Házba, a füsttel belepett kőfalak közt legyökerezett a lábam. Meg kell vallanom, hogy nem rajongok az ereklyéért. Rómában Szent Péter összeforrt bilincsei helyett Michelangelo Mózes szobrát bámultam, a Santa Maria Maggiore-bazilikában Jézus bölcsőjének (?) maradványai helyett a gyönyörű mozaikokat. De itt, ez az egyszerű építmény elvarázsolt. Erős meggyőződés szállt meg: ez valóban Mária háza volt!

Itthon egy régésznek elmondtam mindazt, amit tudni lehet a Szent Házzal. Megkérdeztem, hogy mindezek alapján egy régész igazoltnak látná-e, hogy ez tényleg Mária háza volt. Igennel válaszolt. A régész nem hívó.

Kezdetben a zarándokút résztvevői vegyes benyomást tettek rám. Volt, akit megszerettem, sokat elfogadtam, volt, akitől idegenkedtem. Hazafelé Szentgottárdnál léptük át a határt. Ott megpihentünk. Egy hölgy szombathelyi volt, ott búcsúzott tőlünk. Sírva búcsúzkodott.

Elgondolkoztam. Ráébredtem, hogy mi igazi **szeretetközösséggé** váltunk. Nem számított, ki milyen, csak az, hogy köztünk van. Ezt bizonyítja Gábor észrevétele is, aki csodálkozva jegyezte meg, hogy még nem vett részt olyan társasutazáson, amelyen egyetlen konfliktus sem merült fel.

Hadd idézzem Gábor beszámolójának befejezését: „Ez az út valóban lelki élményekben gazdag és feledhetetlen volt, és ma is az, talán még a nem (igazán) hívó útitársainknak is. Ennek igazolására csak még egy élmény. Mindennap elmondtuk a buszon a rózsafüzért, amit az út második felében már a négy aranyos kisgyermek imádkozott elő. Én ilyenkor a busz közepén álldogáltam a hátsó lejártnál. Jól áttekinthető volt a társaság, és megfigyelhettem, hogyan reagálnak erre az útitársak. Volt egy

nagyon kedves, magát nem hívőnek valló fiatalember, eleinte az imádság alatt a kismagnójáról hallgatott zenét fülhallgatóval. Az utolsó két-három napon azonban észrevettem, hogy az ima alatt nincs fülhallgató, sőt már együtt mormolta velünk, kicsit ugyan bizonytalanul, az Üdvözlégy Máriát.”

S az úton összeismerkedett néhány albertfalvai rendszeresen találkozó baráti társasággá alakult.

* * *

Hálás vagyok Ilinek és Gábornak, akik profi idegenvezetőként működtek, de elsősorban István atyának, akinek köszönhattük, hogy igazi zarándokúton vehettünk részt.

Szöts Miklós

Leopold Mandić

1866. május 12-én született a Kotori-öböl egyik bejáratánál, a dalmáciai Herceg Novy városkában, egy hívő katolikus család tizenegyedik gyermekeként. Az alacsony termetű fiúban erős lélek lakozott. Eredetileg a Bogdan keresztnévet kapta, amelynek jelentése: Isten ajándéka. Már igen fiatalon, tizennyolc évesen jelentkezett a kapucinus rendbe, ahol a Lipót testvér nevet kapta.

Életútja ettől kezdve Olaszországban folytatódott: Padovában filozófiát és bölcseletet, Velencében teológiát tanult. 1890-ben szentelték pappá Velencében. Több helyen szolgált, majd 1909-től haláláig, 1942-ig Padovában élt. Fél évszázad hosszú idő – ennyit töltött gyónatárszobájának rejtekén, félhomályban, napi tizenkét órán át. Kereszt a falon, egy szék és egy térdeplő volt az összes bútora. Több szláv nyelven beszélt, illetve hallgatta mások bűneit, és szeretettől sugárzó arccal adott feloldozást a hozzá fordulóknak.

A nép már életében „szentté kiáltotta”, és hivatalos kanonizálására nem is kellett sokat várni. 1976. május 2-án Szent VI. Pál pápa a boldogok sorába iktatta, 1983. október 16-án pedig Szent II. János Pál pápa szentté avatta a gyónatárszék hősét. Ez a nap a kapucinus rend ünnepe lett.

(Forrás: Magyar Kurír, 2020. május 12.)

ILLEMTAN – ÚJRATÖLTVE

Rovatunkban az Apaklub alkalmain feldolgozott témákat osztjuk meg kedves olvasóinkkal.

Van egy furcsa jelenség a mindennapjainkban: a mobiltelefon. Egyszerre örülünk és bosszankodunk miatta. 2007-ben mutatta be Steve Jobs, az Apple akkori igazgatója a ma is használatos „okos telefonok” első példányát. S mi, felhasználók örülünk, mert ott van a zsebünkben az egész világ: hírek, fotók, barátok, játékok. És bosszankodunk..., mert sajnos nem mindenki tudja, hogy a mobilhoz nemcsak töltő, hanem egy kis adag illetman is járna.

Kényes témát érintek ezzel. Hisz az illetman olyan „családi” dolog. Miért kell ebbe beleszólni? Miért kell erről cikket írni?

A segítő szándék van bennem. Nem véletlen, hogy azzal kezdtem, hogy 2007-ben indult hódító útjára ez a tenyérnyi számítógép. Még húsz éves sincs! Akkor hogyan alakulhatott volna ki egyfajta etikett ezen a téren? Sehogy.

Vegyünk például egy beszélgetést. – Van, aki képes a másikat hallgatva egyszerre bólogatni, hümmögni, és közben a telefonján a legfrissebb cicás videót nézni. A másik meg ott ül vele szemben, és azon gondolkodik: vajon a „húha” most nekem szól, vagy a cuki macskának?

Csak egy kis figyelem, egy kis körültekintés, és a mobil is a barátunk marad, s az emberek is.

Nem kell lemondani róla, sőt; csak néha elég zsebre tenni, lehalkítani, vagy hagyni, hogy a másik ember fontosabb legyen, mint az épp felvillanó értesítés. A mobil szuper találmány – de az igazi csoda még mindig az, ha valakinek a szemébe nézünk, és tényleg rá figyelünk.

De szeretnék valami kézzelfoghatót is az Olvasó kezébe adni, ezért kitaláltam, s írtam egy rövid útmutatót „*Mobilillemtan – kicsiknek és nagyoknak*” címmel.

A mobiltelefon ma már sokszor ott ül velünk az ebédnél, elkísér a villamosra, és néha még esti mesét is hallgat a gyerekekkel együtt. Csakhogy – valljuk be – sokszor túl nagy szerepet kap. És ilyenkor bizony illene egy kicsit fegyelmezni, nemcsak magunkat, hanem a gyerekeket is. 2003-ban jelent meg Gedényi Zsuzsanna: *Zsuzsi néni illemtankönyve* (a Tinta Könyvkiadó gondozásában), abban még nincs szó a mobiltelefonról. De aki figyelmesen elolvassa a könyvet, az általános illemtani szabályokat tudja alkalmazni ma is. Vegyünk néhány példát:

Beszélgetés közben. – Kevés frusztrálóbb dolog van annál, mint amikor a másik látszólag velünk van, de közben fél szemmel a kijelzőjét böngészi. Érdeemes megtanítani a gyerekeknek is: ha valakivel beszélgetünk, a telefon pihen.

Ebéd közben. – A leves finomabb, ha közben nem a képernyőt nézzük. Az asztalnál nem a kijelzőnek van helye, hanem a családnak. A gyerekeknek is

fontos megmutatni: a közös étkezés a figyelemről szól, nem az üzenetekről.

Mesehallgatás közben. – Nagy kincs, amikor egy gyereknek mesélünk, vagy együtt hallgatjuk a történetet. De ha közben a gyermek kezében pittyeg a telefon, és elkalandozik a figyelem, abból bizony nem lesz varázslat. Jó, ha megtanulják: a mesének főszereplői mindig ők, nem a mobil.

Közlekedés közben. – Nem baj, ha a gyerekek már kicsi korukban megtanulják: buszon, villamoson a mobilbeszélgetés lehet halk is, és nem kell hozzá közönség.

Templomban. – Némítsuk le a telefont, még mielőtt belépünk. A cél, hogy ne zavarjuk meg mások imádkozását. Turistaként is figyeljünk erre; ne vakuzzunk, s őrizzük a csendet!

Hogy lehet ezt visszahozni a hétköznapiakba? Nos, az iskolakezdés – az új szokások ideje! Az iskolakezdés mindig fordulópont: új tanárok, új barátok, új szabályok. Ilyenkor érdemes a mobilhasználat illető tanítást is fokozatosan bevezetni. Nem kell rögtön mindenre tiltásokat hozni – elég, ha lépésről lépésre tisztázzuk a helyzeteket.

Első lépés: ebéd közben nincs telefon.

Második lépés: mesehallgatás közben nincs telefon.

Harmadik lépés: beszélgetéskor a másik ember fontosabb, mint az üzenet.

Negyedik lépés: a közlekedési eszközön csendben telefonálunk, s csak akkor, ha muszáj.

Ha így, apránként vezetjük be a szabályokat, akkor a gyerekek nem tiltásként élik meg, hanem természetes szokásként. A mobil hihetetlenül hasznos, és mindennap megkönnyíti az életünket. De ha azt szeretnénk, hogy a gyerekeink figyelmesek, udvariasak legyenek, akkor nekünk, felnőtteknek kell példát mutatnunk. Hiszen végső soron a legjobb üzenet mindig az, amit nem a telefonon küldünk, hanem szemtől szemben, odafigyeléssel.

Medgyessy Ferenc

Albert Herceg Díj

Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör Választmánya úgy döntött, hogy Dr. Ambrus Józsefné Pálos Erzsébet tevékeny és egyszerű, példamutató életével méltóvá vált az Albert Herceg Díj elnyerésére, ezért azt 2025-ben neki ítélte oda.

Dr. Ambrus Józsefné, Pálos Erzsébet (1947-ig Prüller Erzsébet) Albertfalván született és itt is élt 1999-ig. Sokak Pálos Baba néven ismerik és emlegetik szeretettel Albertfalván. Stróbl József asztalos mester, az egyik első albertfalvi lakos dinasztiájának egyeneságú, hatodfokú lezármozottja, a még élő legidősebb ősi albertfalvi polgár. Életének első 59 éve Albertfalvához fűzi, általános iskolai tanulmányait a Petőfi Sándor Általános Iskolában végezte. Nagy büszkeséggel meséli, hogy 1839-től

2011-ig, 186 éven keresztül, ükanyjáig visszamenőleg, valamint egyik unokája érettségiéig a családjából minden generációból volt, aki ennek az iskolának a padjait koptatta.

Mivel nagyapja és édesapja az akkor még önálló falu és egyházközség életében vezető funkciókat töltöttek be, így ő is hamar beletanult ebbe a forgásba, 15 évesen lett az albertfalvi templomi énekkar tagja. Édesapjával együtt sok helyen – Máriaremetén, Máriabesnyőn, Solymáron – jártak a kóruossal énekelni. Itt szerette meg a komolyzenét és az egyházi zenét is. A sok latin éneket úgy megtanulta, hogy a mai napig sem felejtette el, ha lehetőség adódik, szívesen énekliz azokat ma is. A kórusban mindig elfogadták az idősök véleményét, így a fiatalokban kialakult az idős emberek iránti maximális tisztelet és megbecsülés. Mivel az énekkarban sok volt a fiatal, mély barátságok és természetesen szerelmek is szövődtek. Erzsébet itt ismerte meg férjét, Ambrus Józsefet, aki akkor érettségizett Pannonhalmán, a bencés gimnáziumban. Jóska később az énekkarban sokat

besegített az orgonálásban és a karvezetésben. Ekkor alakult ki mély barátsága Verbényi Istvánnal, Albertfalva későbbi plébánosával, aki Jóska haláláig a család igaz barátja maradt.

Iskoláik elvégzése után az Albertfalvi Szent Mihály-templomban kötöttek házasságot 1962. június 30-án. Albertfalva szülöttje, az akkor Rómában tanuló Rauch László pálos szerzetes atya XXIII. János pápától pápai áldást kért az ifjú párnak, melyet az esküvői szertartás végén Ormai Gusztáv plébános atya adott át nekik. Érdekeség, hogy a II. Vatikáni Zsinat szellemében az első magyar nyelvű esküvői szertartást feltehetőleg Erzsébet és József esküvőjén, itt a Szent Mihály-templomban végezték Magyarországon. Két gyermekük született, József és Rita, akik szintén Albertfalván részesültek a szentségekben, Rita lányuk esküvőjét is itt tartották, valamint három unokájukat is itt keresztelték.

Erzsébet, ősei nyomdokaiba lépve, a Faipari Technikumban érettségizett, majd ezt követően az állami faiparban dolgozott néhány évig szakmai területen, majd továbbképezve magát, harminc évig bér- és munkaügyi osztályvezetőként dolgozott, egészen nyugdíjazásáig. Munkás éveiből 19 évet a faiparban, 17 évet pedig az egészségügyben töltött el. Joggal büszke rá, hogy életében soha, semmilyen párnak nem volt a tagja,

nyugdíjas búcsúztatóján a főigazgató szavait örökre szívébe véste: *„Én Erzsébetben a szakmai tudása mellett mindig a morális szilárdságot és az emberi szívjóságot tiszteltem.”*

Édesapja életfelfogását követte: *„Szűk pátriánkért mindig, mindent a legjobb tudásunk és tehetségünk szerint megtenni, vállalni a feladatokat és azokat maximálisan teljesíteni.”* Ennek szellemében csatlakozott ahhoz a leletmentő kezdeményezéshez, amit az 1970-es években Albertfalva egy részének lebontásakor Beleznay Andor, akkori iskolaigazgató tett közzé. Segítőtársa lett az iskolában meghirdetett *„mentsük meg Albertfalva régi értékeit”* gyűjtőakciónak.

Ekkor a családjában fellelhető régi bútorokat, számtalan dokumentumot, fotót ajánlott fel az 1978-ban, az iskola fennállásának 150. évfordulójára rendezett nagyszabású kiállításra, melynek megrendezésében is aktív szerepet vállalt. Ezután vetődött fel, hogy múzeumot kellene létrehozni a sok értékes régiségnek. A munka tovább folytatódott, és 1980-ban az iskola melléépületében meg is nyílt az állandó kiállítás. Zircre költözése után az édesapja által összegyűjtött, az ősökre vonatkozó régi iratok, keresztlevelek, házassági anyakönyvi kivonatok, bizonyítványok, ipari segédlevelek és iparigazolványok eredeti példányait is a múzeumnak adományozta. Évekig rendszeresen járt fel

Albertfalvára a múzeumba, segítve Beleznay igazgató úr helytörténeti kutatómunkáját.

Amikor az Albertfalvi Lokálpatrióta Egyesület 2017-ben megalakult, szóba került a neve az elnöki teendőkre, de a távolság, valamint az életkora miatt ezt már nem tudta elvállalni. Meghívásra viszont mindig visszajött és jön Albertfalvára, vállalva a beszédek is a rendezvényeken. Az évek során cikkei jelentek meg az Egyház-községi Levélben.

Jó szomszédságot és barátságot ápolt Sümegh Lászlóval, Albertfalva krónikásával, akinek az írásaihoz sok segítséget tudott önzetlenül nyújtani.

Alapelve, hogy dolgozni mindig, minden időben és körülményben kell, persze most a pihenés sem elhanyagolható kérdés számára. Ma is tevékeny életet él, tagja a Batthyány Strattmann László Orvoskörnek, a Bencés Öregdiák Egyesületnek, a Keresztény Értelmiségiek Szövetségének, rendezvényeiket rendszeresen látogatja. Támogatólag segíti a Zirci Szent Erzsébet Karitászmunkáját és önkéntesként a zirci bazilika idegenezetésébe is besegít. Magánéletében is mindig elfoglalja magát, jelenleg édesapja összegyűjtött anyagai alapján írja a családtörténetet, rajzolja a családfát.

Mi a hosszú élet titka? – ezen sokat gondolkodik Erzsébet mostanában.

Albert herceg síremléke előtt
Bécsben

Életelve: munka, nagy akaraterő, fegyelem és mélységes hit. Ha ez a négy dolog megvan az emberben, akkor sok fájdalom, megpróbáltatáson át tud jutni, elsősorban mély hite által.

59 év albertfalvi, és 20 évi zirci tartózkodás után hat éve Veszprémben lakik. Mindenhol olyan közösséget tudott maga körül kialakítani, ahol jól érzi magát, szeretik s tisztelik, véleményét kikérik és elfogadják. Így tehát az élete békés és boldog, nagy veszteségei – szeretett férje és fia halála után is. Közéleben, Eplényben élnek Rita lányáék, a Jóisten adott Erzsébetnek három leány és egy fiú unokát és az élet nagy adományaként három fiú és egy kislány dédunokát. Így biztosítva látja ennek a nagymúltú albertfalvi családnak a fennmaradását és az élet csodájának a továbbadását.

Kiss Gábor

ÉLETÜNK KAPUI

Két fiatal beszámolója Katalinpusztáról

I zgalommal érkeztem a hittantáborba, hiszen ez volt az első alkalom, hogy gyerekek között segítőként vehettem részt. Az alsós fiúk csoportjában szolgáltam, ami nem mindig a fegyelmezettségéről híres korosztály, de hamar kialakult köztünk a közös hang, hála a többi segítőtársamnak.

A tábor programjai gazdagok és változatosak voltak: tanítások a szentek életéről és életünk kapuiról, kiscsoportos foglalkozások, kirándulás, közös játékok, és minden nap szentmise, valamint esti szentségimádás. Különösen mély nyomot hagytak bennem Henrik atya gondolatai a szentekről.

Érdekes volt megélni, hogy most egy táborban nem csak résztvevő, hanem segítő is vagyok. Ez alázatra, fegyelemre és kötelességtudatra tanít, ezért minden ifinek csak ajánlani tudom, hogy próbálja ki magát hasonló helyzetekben, akár a következő hittantáborban, akár más közösségi szolgálatban. Rengeteget lehet belőle tanulni, és emberileg is nagyon sokat formál.

Számomra ez a tábor lelki feltöltődést és megerősödést adott, és remélem, a gyerekeknek is hasonlóan maradandó élményt jelentett.

Bojtos Kristóf

Nagy kíváncsisággal és lelkesedéssel készültem a hittantáborra. A sok ismeretlen ember, és ismeretlen helyzet azért egy kicsit félelmetes volt, de ez már a negyedik hittantábor, amibe így teljesen ismeretlenül csöppenek bele, úgyhogy azt hiszem, egész jó gyakorlatom van már benne. Persze a családos tábor után már biztos voltam benne, hogy ez is egy igen kiváló csapat lesz.

Már előző nap este megérkeztem a plébániára, hogy ne kelljen túl korán kelni. Henrik atyával és Mártival utaztunk, hogy még a tábor megnyitása előtti megbeszélésre és készültekre odaérjünk.

Mikor már mindennel megvoltunk, elkezdtek a táborba szívároggni a gyerekek. Rövid időn belül a tábor megtelt étellel.

Minden csudajó volt, a programok gördülékenyen követték egymást, csupán néhány étkezés szakította félbe. Kezdetben ezek körül nehézségek adódtak, de aztán napról napra finomabbak lettek az ebédek. Összegyűjtöttük életünk kapuit, elméldtünk róluk, és egyre jobban megismertük magunkat is. A tábor során megerősödhetett az istenkapcsolatunk, és sok barátság is kötöttetett.

Sok legjobb program volt, mindenkinek más volt a kedvence. Számomra a kirándulás és az éjjeli kincskeresés volt a legizgalmasabb. Minden estét imával és rövid megbeszéléssel zártunk, amelyek nagyon jó hangulatban teltek.

Érdekes volt nekem megfigyelni, hogy a gyerekek számára kezdetben nehézkes volt az együttműködés, aminek, gondolom, az volt az oka, hogy év közben nem dolgoztak együtt. Erre talán majd lehetne valamennyi erőforrást fordítani, hogy legyenek a táboron kívül évközbeli programok is. Meglátjuk.

Összességében nagyon jó tábor volt, és nagyon élveztem a közös munkát a vezetőkkel és a szervezésben közreműködő fiatalokkal is.

Gergely Péter atya

Közös(s)égi találkozások

Azok a csodálatos csopaki családos cseppek...

Ezekről a „csodálatos csopaki családos cseppekről” a résztvevő 60 család közül most 3 család beszámolóját olvashatjátok.

Nagy izgalommal vártuk a tábort. Barátainktól gyakran hallottunk róla. Amit kaptunk, az azonban felülmúlta minden várakozásunkat. Nemcsak feltöltődve jöttünk haza, de boldogan. Egy „kis mennyország”, vagy ha a Cursillohoz hasonlítanánk, mint egy „kis hegy”, olyan volt az élmény.

A környezet csodás, a természet üdítő. A legnagyobb melegben is békét, nyugalmat találtunk a táborban az ősfák között. Nem beszélve a Balatonról, és persze Csapakról. A tihanyi apátság tornyai a távolban álltak őrt, miközben frissülve lubickoltunk az ország tengerében. Az északi part erdői, hegyei gyengéden adtak otthont kerges nagyvárosi lelkünknek.

Nem, mégsem ez volt az élmény. Hanem, hogy otthonra leltünk.

Álarc nélkül, őszintén, egy elfogadó, befogadó közösségben. Egész nap kedvesség és bizalom vett körül bennünket. Hihetetlen és pontos szervezés és érzelmi támasz. Intellektuális és lelki programok, semmi kényszer. Megélni, hogy adnak nekünk, hogy mi is adhassunk.

Nem beszélve a gyerekprogramokról. A fiunk eltűnt, majd boldogan újra megjelent. Majd újra eltűnt, és visszatért. A gyakorlott, odaadó felügyelet szerény bástyái vigyáztak rá.

Barátokra leltünk, őszinte, jószándékú emberekre. Mihez kezdjünk az élménnyel? Megérkezés után napokig cipeltük a hazahozott kincseket, nem tudtuk hova tenni. Majd rájöttünk, hogy megőrizzük, nagyon vigyázunk rá, táplálkozunk belőle és továbbadjuk.

Merics család

Közös(s)égi találkozások

Idén vettünk részt másodszor a plébániai családos táborban. Múlt évben felfedeztük a terepet, így idén már könnyebb volt minden, főleg, hogy a gyerekek is egy évvel idősebbek és önállóbbak lettek.

Nagyon változatos volt a tábor programja. Délelőtt korosztályonként különböző programokon vettünk részt, a gyerekek több csoportban, a felnőttek együtt. A délután általában szabad volt, ekkor volt lehetőség strandolásra, röplabdázásra, beszélgetésre, és egyik délután a híres „vízi frizbi” bajnokságon való küzdelemre is. A napot mindig a gyerekekkel közös esti imával zártuk.

A felnőtteknek ezen kívül esténként dicsőítés, ismerkedés, kvíz, társasjáték, tánc és beszélgetés volt még a lehetőségek között.

A délelőtti előadások témái az életünkben, házasságunkban fellelhető „kapuk” voltak, a jubileumi szentévhöz kapcsolódóan. Kapuk, melyek egészen mások, ha önerőből próbáljuk kinyitni, vagy éppen bezárni őket, és mások, ha nem emberi megoldásokat keresve, Isten kegyelmére tudjuk bízni őket.

Minden nap az előadás végén kaptunk néhány kérdést a napi témához kapcsolódóan, amiről házaspáronként tudtunk beszélgetni. Utána kicsit más kérdésekkel folytattuk a beszélgetést kiscsoportokban.

Ami leginkább megfogott, hogy arra „kaptunk időt”, hogy – nem mindig könnyű kérdésekről – kettesben beszélgessünk. Nem választani kellett sok dolog közül, hogy mit csináljunk, hanem egymással kaptunk időt a beszélgetésre.

Mindkettőnknek eszébe jutott, hogy az első házassági évfordulónkat egy házaspáros lelkigyakorlat első napján ünnepeltük. Mi voltunk a legfiatalabb házасok, és hálásak voltunk, hogy így is részt vehettünk. Többen úgy voltak jelen, hogy „esélyt adnak” Istennek, mert a házasságukon a saját erejükből nem tudtak segíteni. 20-30-40 év alatt kőkemény falakat építettek egymás közé, nem igazán volt átjárás, „kapu” a fal két oldala között. Ezek az őszinte vallomások nagyon megérintettek minket akkor. Amit bennünk elindított az a hét, és a mostani is megerősített, hogy több minőségi időt kell szánnunk egymásra, de nem csak egymásra, hanem Istenre is!

Egy számunkra fontos ígét megosztanánk még, amit egy képeslapon kaptunk az esküvőnkre. Ezt igyekszünk megélni, hogy ne épüljön közénk fal, hanem nyitható maradjon a „kapu”.

„Ha elfog is benneteket az indulat, ne vétkezzetek. A nap ne nyugodjék le haragotok fölött. Ne adjatok teret az ördögnek.” (Ef 4,26-27)

Pozsgai család

Az idei tábor is nagy élmény volt kis családunk számára; mindannyian hazahoztunk valami marandót.

Én (Sári) örültem, hogy volt lehetőségem győnni, a kiscsoportos beszélgetésekben más (nálunk tapasztaltabb) házaspárok beszámolóit, tanúságtételeit meghallgatni, és új emberekkel megismerkedni az egyházközsegből. Feltöltődés volt, hogy nemcsak egy vasárnapi mise utáni fél óránk van beszélgetni egymással, hanem reggeltől estig együtt töltjük a napot a táborban.

Külön örültem (Laci), hogy a késő esti beszélgetéseken pedig előkerülhettek azok a hosszabb és mélyebb sztorik, amikre nincs akkora tér év közben. Jó volt így is kapcsolódni egymáshoz. Két és fél éves Jankánk is élvezettel követte a tábori eseményeket, de főleg a nagyobb gyerekeket, akiktől idén is sokat tanult. Hálásak vagyunk Lucának is, hogy ennyit játszott vele. A közösség segítőkész oldalát is több mindenben megtapasztaltuk, a szálláshely sötétítésében való segítségától az autós fuvaron át (az erdei misére és vissza) egészen a random késő esti bográcsos paprikás krumpliig bezárólag. Hálásak vagyunk, hogy egy ilyen szuper közösséghez tartozhatunk!

Joachim család

Jubileumi Ifjúsági Találkozó

A jubileumi év alkalmából rendkívüli ifjúsági találkozót szerveztek Rómába. Erre az alkalomra jutottunk el mi is – kis egyeztetések és bonyodalmak után – végül mindketten a szaléziakkal, külön buszban, mégis egy csoportban: Bori a szalézi testvérekkel, Berni pedig a nővérekkel. A találkozó minden napján voltak közös programjaink, ahova mind a száztízzen együtt mentünk, emellett pedig volt lehetőségünk kisebb csapatokban felfedezni Rómát és meglátogatni a fakultatív eseményeket.

Az első napunkat hajnali 4-kor indítottuk szentmisével, majd egy 18 órás buszút várt ránk, néhány megállóval. Végül este 11-kor megérkeztünk a szállasunkra, egy iskolába, ahol először egy órán keresztül nem sikerült felkapcsolni a villanyt, majd miután ez megoldódott, lefeküdhattünk aludni, a lányok egy tornateremben, a fiúk pedig a folyosón.

Különleges és néha nehézkes volt ennyien együtt lakni, rengeteg vicces pillanat és emlék kötődik ehhez.

Minden reggelünket közös imával kezdtük, amely az adott nap témájához kapcsolódott. Reggelire baracklét és nutellás kétszersültet ettünk, amit néhányan már a hét végére eléggé meguntak. Kedden délután volt a találkozó nyitómiséje a Szent Péter téren, ahova három órával a kezdés előtt indultunk el a környező utcákból egy nagy zarándok-tömegként. Végül a szentmise kezdete után mondták nekünk, hogy a tér már megtelt, ezért jó pár fiatallal együtt kint ragadtunk. Amellett, hogy ez kicsit kedvünket szegte, a szálláson egy hangulatos esti misével kárpóoltak minket.

A szerdai napunk magyar szalézi csoportként nagy, közös magyar misével és szalézi esttel telt. A misén a Rómába érkezett 1500 magyar fiatallal a Szent Pál-bazilikában vettünk részt, melyet Fábry Kornél atya celebrált. Ez hatalmas élmény volt számunkra, rengeteg emberrel tudtunk kapcsolódni, találtunk ott szolgáló magyar önkéntest és még ismerősökkel is találkoztunk. Egy gyors vacsora után pedig bekapcsolódtunk a szalézi estbe, ahol mini táncokat tanultunk, koncertet hallgattunk és a világ különböző pontjairól érkezett szalézi fiatalokkal közösen imádkoztunk és játszottunk.

Miután a programnak vége lett, a csoportunk együtt indult vissza a

szállásra, este 11-kor az utcákon és a metrón énekelve, a magyar zászlót lengetve. A találkozó alatt ez teljesen normális volt: a fiatalok mindenhol dicsőítő dalokat énekelve, imádkozva, a nemzetük zászlaját lengetve mentek, és senki sem szégyellte megkérdezni a másiktól akár a buszon is: „Te melyik országból jöttél?” Kitűzőket, kártyákat, napszemüvegeket és pólókat cseréltek az emberek, közös fotókat kértek a másik nemzet tagjaival.

Másnap reggel egy közös szentmise után meglátogattuk az őskeresztények katakombáit, ami nagyon érdekes élmény volt. Ezután ebédelni mentünk, amit az egész zarándoklat alatt kis kuponokkal vehettünk meg magunknak. Voltak bizonyos éttermek és boltok, ahol ezeket a 10 eurós

összegeket levásárolhattuk egy applikáción keresztül. Ez nagyon kalandos volt, hiszen voltak helyek, ahol több száz zarándok tömörült, hogy magához vehesse az ebédjét. A délután templomok, bazilikák és látványosságok meglátogatásával telt.

Pénteken meglátogattuk Don Bosco szobáit, amiket emlékhellyé alakítottak, mivel összesen két évet itt élt. A kiállításon nagyon sok impulzust kaptunk, a szobák nagy részében egész teret betöltő vetítések voltak, amiket igazán a fiatalokra szabtak. Az estét egy közös, igazi, olasz pizzázással zártuk. Itt készült az „albertfalvi különítményről” is egy mini csoportkép.

Másnap reggel a csomagjaink áthelyezése után gyalog indultunk el a virrasztás helyszínére, a kétórányira lévő *Tor Vergata*-ra. Ez egy hatalmas rét volt, ahol a világ minden részéből

érkezett egymillió fiatal közösen imádkozott és aludt. Miután egész nap tűzött a nap, végre elkezdett lemmenni, ami gyönyörű volt. Nagyjából ekkor kezdődött meg a XIV. Leó pápával közös, ifjúsági virrasztás és szentségimádás, ami hihetetlenül mély és megható élményt adott. Elképesztő volt látni, hogy ennyien ott vagyunk Isten miatt és közösen éneklünk és imádkozunk. Ezt az élményt sosem fogjuk elfelejteni.

Vasárnap hajnali kettőkor kicsit leszakadt az ég és jól eláztatott minket egy adag esővel. Szerencsére az ijedség nagyobb volt, mint a valódi baj, mindenesetre maradandó élményt jelentett. Reggel a pápa nagyon korán megérkezett helikopterrel, így volt lehetőségünk viszonylag közről látni őt és áldást kapni tőle. A közös szentmise után mindenki hazaindult, ami ennyi ember egyszerre indulása miatt kisebb káoszt okozott, de szerencsére mindenki szépen, lassan, biztonságosan visszajutott a szállásához. A délután a hazautazásra való ételek bevásárlásával és az utolsó kuponok elköltésével telt. Elbúcsúztattuk a szalézi testvérekkel utazók buszát, akik aznap este elindultak, majd egy néhány órás alvás után hétfő hajnalban a nővérek busza is Budapest felé vette az irányt.

Doroszlai Bernadett és Borbála

Ministránstábor Bajóton

A ministránsokkal idén új helyszínen, a Gerecse hegység szívében található kis faluban, Bajóton táboroztunk. Az augusztusi hőségben kellemes szálláshelyet jelentett a plébánia hús kőépülete.

Megérkezésünk napján rögtön egy fantasztikus kalandba keveredtünk: megtaláltuk a bajóti remete által felfedezett titkos térképet, ami Krisztus elveszett keresztyének darabjaihoz mutatta meg az utat. A fiúknak furfangos feladványokat kellett megoldania ebben a kalandos csapatépítő játékban, míg végül sikerült nekik megtalálni és összeilleszteni a „Szent Kereszt” összes darabkáját.

Este a nyolcszáz éves bajóti templomban Zoli atya az áldozati résznél maga köré hívta a fiúkat az oltárhoz. Mélyen a szívembe vésődött a látvány, ahogy az ódon templom évszázados atmoszférájában úgy állják körbe az oltár asztalát, mint egykor az apostolok lehettek együtt az isteni Mesterrel az utolsó vacsorán.

A kirándulásunk Zoli atya vezetésével zárandoklattá vált. A plébánia fa feszületét felváltva vittük az erdőben. Az Öreg-kő egyik lélegzetelállító panorámát nyújtó sziklapárkányán volt a szentmisénk. Ebédünket az Öreg-kő lábánál lévő erdei pihenőhelyen

költöttük el, ahol – ahogy sajnos az ilyen helyeken néha előfordul – egy zsák otthagytott szemétbe botlottunk. Zoli atya felhívására az is a zárandoklatunk részévé vált, hogy magunkkal vittük mások szemétét, *„ahogy Krisztus is magával vitte mások szemétét a kereszten”*. Ezt a gondolatot biztos, hogy egyikünk sem felejtí el egyhamar.

Végül megérkeztünk a kegytemplomhoz, melynek szent kapuján átlépve élő vagy elhunyt szeretteinket vittük a szívünkben, hogy teljes búcsút nyerjünk számukra. A templom hűs hajójában pedig egy díszes ereklyetartóban megtaláltuk Krisztus valódi Szent Keresztyének egy kis darabját – innen kapta a helység és a templom is a nevét.

A táborunk zárónapját megkoronázta az élmény, hogy a bajóti templomban együtt szolgálhattunk a helyi ministránsokkal Ábrahám Béla szalézi atya szentmiséjén.

Hálás vagyok az Úrnak, hogy a kapcsolódásnak tervezett tábor végül váratlan lelki élményekkel telt meg. Ilyenkor még jobban érzem, hogy igazából ő vezeti a ministránsokat, én csak a segítője vagyok ebben.

Schwarczkopf Bálint
ministránsvezető

Ministránsok

Ministrálj a nyaraláson!

Ezzel a címmel hirdettünk meg versenyt a ministránsok között júniusban: ki tud többet ministrálni idegen helyen a nyár folyamán?

A bátorságot és elhivatottságot igénylő feladat eredményeképpen valóban különleges „trófeákat” sikerült begyűjtenie a fiúknak. A családos tábori, hittantábori, cserkész tábori és ministránstábori szolgálatok mellett volt, aki a Sarutlan Kármelita Nővérek magyarszéki kolostorában, vagy aki a győri Nagybaldogasszony-székesegyházban tudott ministrálni egy nyugalmazott püspök

atyával, de szolgáltak ministránsaink Balatonfenyvesen, Kaposszerdahelyen, Velence-Újtelepen, Gyórszentivánon és Budakeszin is a nyaralásuk alatt.

Biztos vagyok benne, hogy az ilyen élmények megerősítik bennük annak a mély tudatát, hogy Jézus mindenhol velük van, bárhol találkozhatnak vele. Imádkozom azért, hogy az Úr mélyítse el bennük a szolgálat iránti nyitottságot és elhivatottságot!

Schwarczkopf Bálint
ministránsvezető

TÁBORUNK

kiscserkész szemmel

Idén voltam másodszer kiscserkészként táborban. Rengeteg izgalmas program volt, nagyon jó volt az ottalvás a sátrakban. Nagyon szerettem az éjszakai őrseget. Volt reggeli torna, mindig sietni kellett, hogy odaérjünk, de legalább felfrissültünk. Métáztunk, ami kifejezetten érdekes és szuper sportjáték. Zita és Rozi mindig nagyon finomakat főztek nekünk, a szendvicseket a GH-sok készítették, azt is szerettem. A kreatívkodásunkat is kiélhettük, mert dalokat is írtunk.

Tényleg nagyon sok dolgot csináltunk, nagyon szeretek cserkész lenni.

Egervári-Farkas Emma
(Levendula őr)

Nekem az tetszett, amikor az éjszaka közepén ki kellett mennünk őrködni. Bár kicsit álmos voltam, de azért jó volt, főleg az, hogy a Kakaókkal lehetünk.

Hajdú Rózi
(Pitypang őr)

A legviccesebb az volt, amikor az őrvezetőkkel játszottunk brit bulldogot. Sajnáltam, hogy nem maradhattam ott az egész táborban. Már nagyon várom!

Hajdú Csani
(Farkas őr)

Csillagtábor

Az idei évben, ahogy mindig, a Csillagtábor egy felejthetetlen élmény maradt mind gyerekeknek, mind animátoroknak iskolakezdés előtt. Sok szép helyszínt jártunk be a hét során, és rengeteg tapasztalattal, tanulságokkal és lelki táplálékkal mehetünk haza minden nap végén.

Hétfőn „hazai pályán” maradtunk, vagyis az iskolában töltöttük a napot. Az akadályversenyt egy kis helyismereti játék követte, ahol különböző álmásokon keresztül bejárhattuk Albertfalva utcáit. Kedden Makkosmárián, szerdán pedig Martonvásáron voltak programok; foci, méta, kézműves foglalkozás, meseolvasás, tánc, számháború és akadályverseny. Mindeközben a már nyolcadik alkalommal meghirdetett „vándor” csoport korukhoz megfelelő programokon vehetett részt két napon is.

Csütörtökön, a vizes napon volt a legmelegebb az idő, ha valakit leöntöttek vízzel, az nagyon hamar megszáradt a napon. Az évek óta népszerű „egy csepp és nyersz”, valamint a forgószínpados játékok garantálták, hogy senki ne maradjon szárazon. A nap végén még egy gálafocira is sor került, ahol hatalmas volt a hangulat, egész Albertfalva tőlünk zengett. És persze a gyerekek animátorok elleni vizes csatája sem maradhatott el.

Az időjárásra nem renegett panaszunk egyik nap sem, a Jóisten egész héten gondoskodott rólunk, ezt szerintem többen is tapasztaltuk. Slusszpoén, hogy szombaton mintha dézsából öntötték volna a vizet, úgy zuhogott az eső. Micsoda szerencse ;)

Hadd osszak meg egy csodálatos élményt, ami az utolsó nap történt! A Kopaszi-gátnál egy kis kvízzjáték volt épp a program. Mindegyik csapat kapott egy kérdést, volt rá három válaszlehetőség. Az egyik csapat ezt a kérdést kapta: „Mikor volt az első Csillagtábor, amit az animátorok tartottak?”. A válaszlehetőségek 2007, 2008, és 2009 voltak. Majd miután megkapták a kérdést, a következő párbeszéd zajlott le a csapaton belül:

- Az első Csillagtábor? Akkor még nem is születtem meg, szerintem!
- Én úgy tudom, hogy akkor az olimpia volt a téma, vagy legalább is így hallottam.
- De akkor melyik évszám a jó?
- Egyébként a pekingi olimpia 2008-ban volt...
- Igen, 2008 lesz az, mert 4 évente rendezik az olimpiát, tehát párosnak kell lennie.
- Akkor biztos, hogy 2008 lesz a helyes, mondjuk be azt!!!

S lám, a válasz helyes volt, de nem is ez a lényeg. Számomra egészen elké-

pesztő volt, hogy milyen csodálatos a gyermeki elme, ha hagyjuk őket kibontakozni. Néha, sőt nagyon sokszor a gyermekek sokkal okosabbak, mint mi, felnőttek, és ezt, valljuk be, nehéz beismerni :).

Ahogy lenni szokott, idén is volt témája a tábornak, méghozzá a kalózok. És ugyanígy megtartva a hagyományt, minden nap elején és végén egy-egy előadást tekinthettek meg a gyerekek.

Főhősünk (egy kalóz természetesen) egy nagy expedícióba kezdett a hét elején, meg kellett találnia a kincset, amit még a nagyapja hagyott rá. Ebben segítette őt társa, és ketten együtt legénységet is toboroztak a kincskereséshez. Bár úgy tűnt, a legénység nincs a helyzet magaslatán (valamelyik félt a víztől, valamelyik bolond volt kicsit, és volt, aki azt se tudta mennyi 1+1), mindezek ellenére útra keltek.

Kalandjuk során sok galibába keveredtek, például egyik nap szétváltak a fiúk és a lányok, gondolván hogy majd egyedül keresik meg a kincset. Láss csodát, egyikőjük sem találta meg. A fiúk ráébredtek, hogy a lányok nélkül fogalmuk sincs, mit hogyan kell csinálni, a lányoknak meg nehezen ment a tájékozódás a fiúk nélkül. Kicsit Jézussal is ilyen a kapcsolatunk. Mikor azt gondoljuk, egyedül is menni fog, nem kell a segítsége, akkor fogunk igazán na-

gyot esni a sárba, akkor botlunk akkorát, hogy utána nehéz lesz felállni. Az utolsó nap végre megtalálták a kalózok azt a bizonyos ládikát, de csak egy levél volt benne: „*Drága kis unokám! Bizonyára reménykedve nyitottad ki ezt a ládát, benne sok arannyal és ezüstrrel. De tudd meg, az igazi kincs, ha vannak igaz barátaid, akik nem csak akkor állnak melletted, ha minden jól megy, hanem a legnehezebb időszakokban is, és mindig figyelmeztetnek, ha rossz úton jársz.*” Így a hajó egész legénysége nagy nehezen megértette, miről szól ez az egész, és egy nagy csoportos öleléssel le is zárult a történet.

Hálásan köszönjük a plébániának, a szülőknek és mindenkinek a támogatását, ez nélkülük ebben a formában nem valósult volna meg.

Vas Márton

Osztálytábor a Balatonnál

A mai napon nagyon izgatottan ébredtem, mert tudtam, hogy találkozok a barátaimmal és egy szuper tábor kezdete lesz. Az egyik barátnőmmel érkeztem a vonatállomásra.

Mikor leszálltunk a vonatról, egyből a strandot vettük célba. Jégkásával csilapítottuk szomjunkat, ami a magyar zászló színeiben tündökölt. A pancsolás után kifáradva indultunk tovább a buszmegállóhoz. Az estét egy zenés imával zártuk.

Másnap a tihanyi apátságba vezetett az utunk, ahova komppal és kisvonattal jutottunk el. A program után

fürdőzés következett. Éjszaka egy focimeccs és éneklés után volt a lámpaoltás. Csütörtökön a balatonboglári Gömbkilátóhoz kirándultunk el, ahol a bobot is kipróbáltuk. Aznap is meglátogattuk a strandot. Utolsó előtti nap az osztályfőnökünk testvérének a gazdaságába látogattunk el, ahol traktorokat próbáltunk ki. Innen át-sétálva egy kukoricásban mászkáltunk. Onnan autóval vittek vissza minket a szállásunkra.

Elérkezett az utolsó nap, amikor délből a strandon töltöttük az időt. Ezt követően elindultunk hazafelé. Ez egy csodás osztálytábor volt számomra.

Bunyk Gréta, Deák Hedvig

7.a

A 7.b osztálytábora a Velencei-tónál

Június 4-én, egy szép keddi napon a Déli pályaudvarról útnak indulunk Agárdra. A vasútállomásról kb. 10 perc sétával meg is érkezünk a szállásra, amit csak később tudtunk elfoglalni, de amíg várakoztunk, csobbantunk egyet a tóban.

A szállásunkon volt csocsó is, így muszáj volt letesztelnünk. Kiderült, hogy az 5.a osztály a szomszéd házban táborozik, így sokszor strandoltunk velük együtt. Este elmentünk kenuzni a naplementében, ami feledhetetlen élmény volt. Versenyeztünk, ki halad gyorsabban és a nádasban is evezünk. Másnap egy szolid 4 km-es túra várt ránk, ellátogattunk Gárdonyi Géza szülőházához. Nem mondom, hogy mennyire jól esett belépni abba a hűvös házba a nagy meleg és a hosszú séta után. Egy kedves hölgy sokat mesélt a tárlatlátogatás során, ahol megtudtunk rengeteg érdekes tényt az íróról. Visszafelé beugrottunk egy boltba és mindenki feltölthette nasi készleteit. Fagyit is beszereztünk, amit a hazafelé úton meg is ettünk. Visszafelé találkoztunk Odette néni osztályával is, idén népszerű táborhelyszín volt a Velencei-tó. Természetesen ezen a napon sem maradhatott el a fürdés, és hatalmas csocsóbajnokságot rendeztünk a lá-

nyokkal. Estére annyira kimerültünk, hogy már 11-kor elaludtunk.

Csütörtökön nagy feladat várt ránk. Körbe szeretnénk volna biciklizni a tavat, ám voltak (köztük én is), akik a Miksa szobor után visszafordultak, mert 39 fok volt, ami nem a legkellemebb idő a tókörhöz. Palacsintát sütöttünk, csocsóztunk és sokat nevettünk. Amikor megérkeztek a hősök, már vártuk őket a nagy halom frissen illatozó édességgel. Miután mindenki belakmározott, és már gurultunk a sok palacsintától, egy jót vízi csatáztunk a fiúkkal, amibe az ötödikesek is beszálltak. Este rá tudtuk venni tanárainkat, hogy kipróbálhassuk a jakuzzit, meleg buborékokkal búcsúzhattunk, ez volt az utolsó esténk ezen a csodás helyen. A fiúk még egy órát fürödtek, mi egy nagy Bang! csatát csináltunk. A társasozás és sok játék után esténként nem maradt el az ima sem, minden nap hálát adtunk Istennek ezért a táborért. Utolsó éjjel azért is imádkoztunk, hogy ne vigye el a szárítón kint hagyott fürdőruháinkat a vihar. Isten meghallgatta imáinkat és a fürdőruhák épségben megúszták.

Borús reggelre ébredtünk, igaz, hogy később kisütött a nap, a víz így is hideg volt, de páran bemerészkedtek a

tóba ennek ellenére is, mi pedig a partról néztük őket és szurkoltunk. Indulás előtt még ettünk egy fagyit és egy jégkását. Könnyes búcsút vettünk a szállástól és az 5.a-tól, mivel ők későbbi vonattal utaztak, és nehéz szívvel elindultunk a vonatállomáshoz.

Visszafelé jó utunk volt, és egy pillanat alatt meg is érkeztünk Kelenföldre, ahol a szüleink már vártak minket. Sokáig meséltük a rengeteg élményt, vicces poénokat, fürdést, palacsintázást, közös nevetéseket.

Köszönjük ezt a szuper tábor!

Fekete Zsófia

8.b

Színezd ki Szent Mihályt!

Bibliai kódfejtő

Tudod-e,

mit jelent Szent Mihály neve? Fejtsd meg a kódot és kiderül!

A	Á	B	C	D	E	É	F	G	H	I	J	K

L	M	N	O	Ö	P	R	S	T	U	V	Y	Z

								?

Plébániánk programjai

Szentmisék

hétfő	7.00
kedd	7.00
szerda	18.00
csütörtök	18.00
péntek	7.00
szombat	18.00
vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás a templomban

hétfő, szerda, csütörtök	7.30 - 18.00
kedd, péntek	7.30 - 20.00
minden hónap első vasárnap	17.00 - 18.00

Gyóntatás

hétfő	7.30-tól
péntek	7.30-tól és 16.30 - 17.30

Ovis hittan

szerdánként 16.30 - 17.00 a közösségi házban

Elsőáldozásra készülők hittanja

csütörtökönként 16.30 - 17.30 a közösségi házban

Bérmálkozásra készülők hittanja (14 éves kortól)

minden hónap 2. és 4. péntekén 16.30 - 18.00 a közösségi házban

Hittanos játékos együttlét (általános iskola 4-6. osztály)

keddenként 17.00 - 18.00 a közösségi házban

Ifjúsági hittan (7-10. osztály és 11. osztály - egyetemista korig)
szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Felnőtt ifi hittan (25 év felett)
keddenként 20:00 - 21:30 a közösségi házban

Felnőtt bibliaóra
minden hónap 2. és 4. hétfőjén 19.00-tól a közösségi házban

Házaspárok hittanja
minden hónap 1. péntekén 19.30 - 21.30 a közösségi házban

Katekumenek hittanja
minden hónap 1. és 3. csütörtökén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Ministráns foglalkozás
kéthetente szombaton 9.00 - 10.30 a sekrestyében

Plébániai oratórium (játékos foglalkozás általános iskolásoknak)
minden hónap 1. szombatján 9.30 - 12.00 a közösségi házban

Cserkész (8 éves kortól fiúknak és lányoknak)
Érdeklődni lehet: 815cspkh@gmail.com

Szent Angéla imakör (egyedülálló hölgyeknek)
minden hónap harmadik hétfőjén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Szent Anna nyugdíjas klub (60+ éveseknek)
kéthetente hétfőn 16.00 - 18.00 a közösségi házban

Szent Mónika édesanyák imaközössége találkozója
minden hónap első hétfőjén 18.30 - 20.00 a közösségi házban

Apaklub (szentségi életet élő férjeknek, apáknak)
minden páratlan hét keddjén 19.30 - 22.00 a közösségi házban

Programjaink

Exodus férfiközösség találkozója

szerdánként 21.00 - 22.00 a közösségi házban

Babás, kisgyermekes szentségimádás

csütörtökönként 10.00 - 11.00 a templomban

Baba-mama kör

péntekenként 9.30 - 11.00 a közösségi házban

Családos szentségimádás

minden hónap 2. péntekén 18.00 - 19.00 a templomban

Karizmatikus közösség nyitott összejövetele imaszolgálattal

minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól a közösségi házban

Karizmatikus közösség szentségimádása a papi hivatásokért

minden hónap első péntekén 19.00 - 20.00 a templomban

Dicsőítő szentségimádás

minden hónap első csütörtökén 19.00-tól a templomban

Gitáros kórus

plébániánk honlapján a *Hirdetések/Esemény naptár* menüpontban meghirdetett vasárnapokon 8.30-tól próba a közösségi házban, utána éneklés a 10.00 órai szentmisén

Klasszikus kórus próbák

hétfőnként 18.00 - 20.00 a Szent II. János Pál Iskolaközpont közösségi termében

Asszonytorna (tartásjavító, kondicionáló, zsírétető mélyizomtorna)

keddenként vagy csütörtökönként 19.30 - 20.30 a közösségi házban

Karitás élelmiszerosztás

péntekenként 7.40 - 8.00 a templomkertben

Az időpontok tájékoztató jellegűek, változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, melyek felkerülnek plébániánk honlapjára is: www.albertfalviplebania.hu!

HOLYWIN

12 órás dicsőítés

Albertfalvi Szent Mihály
közösségi ház

2025 okt. 31. 18:00 - nov 1. 06:00

„Én vagyok az út,
az igazság és az élet.
Senki sem jut az Atyához,
csak általam.”

(Jn 14,6)